

PRGazeen 29

rozhovor s jaroslavem jirmanem, školy v přírodě – 12, nízké tatry, francie, běština, chorvatsko, názory na parkety ve třídách a hynutí „duchu porgu“

poezie, historie porgu, podzimní nabídka výstav v praze, english page, stalo se..., porgání po přechodu – mikiš, poslední strana aleše rolečka...

PORGAZEEN 29časopis Prvního obnoveného
reálného gymnázia**Šéfredaktor**
Jakub Seidl**Redakce**
Mikuláš Bryan
Cyril Hirsch(C. H. je redaktorem na základě předběžného
nařízení Obvodního soudu v Praze 8 a na konci
roku bude stejně nakopán do zadku)Ondřej Hojda
Jakub Jedlička
Jakub Krč
Martin Pehal**Grafická úprava a sazba**
Štěpán Klímeš**Jazyková úprava a korekce**
Tereza Botlíková**Ilustrace**
Veronika Barešová
Martin Vlach
Štěpán Klímeš**Technická asistence?**
Tu nepotřebujem!**Tisk**
JK Kopírování
www.kopirovani.cz**Adresa a ý-mejl redakce**
PORG, Lindnerova 3,
Praha 8, 180 00
porgazeen@seznam.cz**Internetový magazín**
<http://www.porg.cz/porgazeen>
Martin Vlach**Cena 15 Kč**Vaše příspěvky velmi uvítáme
a) komukoliv z redakce
b) víz adresa a ý-mejl**Obsah:**

Důvodník	3
Fiktivní úvodník	3
Stalo se...	3
Zážitky nemusí být pozitivní, ale silné	5
ŠvP Francie	6
Moje cesta na školu v přírodě	7
Jestli tohle je profesorka, tak já jsem školník	8
S primány na Běstvině aneb Vorvávačka	8
Běstvina	9
Něco o ŠvP v Běstvině	10
Hrvatski po česky	10
PORG má své CD	11
Rozloučení se Salmovskou	11
Ještě ty novoty	12
Parketky	12
Zahyne duch PORGu?	13
Parkety, novoty a duch PORGu	14
Jsme mladí a krásní	14
Poetická stránka	15
PORG skrze roky	16
English page	17
Jaroslav Jirman	18
Pohádka o jazykových příručkách	20
Mýtus o Stvoření PORGu	20
Sranda?	20
Podzimní nabídka výstav v Praze	21
Test	22
Cesty za folklorem	22
Druhý domov	24
Filmový ráj...?!	25
Porgáni po přechodu	26
Nadživot	27
Sladká předchuť vánoc	28

PORGAZEEN 29vychází za opětovné podpory nadace
OPEN SOCIETY FUND,
od níž redakce dostala grant
na výrobu časopisu.**Děkujeme**

DŮVODNÍK

Vážení čtenáři,

držíte v rukou 29. číslo školního časopisu PORGazeen. Doufám, že jste na jeho existenci za dobu, která uplynula od minulého čísla, nezapomněli. Ta prodleva měla několik důvodů, z nichž asi nejvýznamnějším byla malá tvořivost nás všech.

Je logické, že pokud se snažíme udržet kvalitu časopisu na minimálně stejně vysoké úrovni jako doposud (snad se nám to daří), je v době všeobecné tvůrčí impotence nutně snížit kadenční vydávání jednotlivých čísel. (Tady by se dala ta metafora s impotencí „vtipně“ rozvést, třeba: „Snad si všichni do budoucna seženeme více viagry,“ apod., ale na to nejsem dneska dost vtipnej.)

První, čeho jste si zřejmě na tomto čísle všimli, byla cena. Její zvýšení opravdu nebylo plodem mé sociální necitlivosti, ale prostě ekonomické nutnosti. Příští rok již neobdržíme dotaci od OSF, což by při současných nákladech na výrobu PORGazeenu a bývalých prodejních cenách znamenalo smířit se s tím, že příští školní rok vyjde ještě tak jedno číslo a šlus. To nehodlám dopustit – zvýšení ceny je jen jedním z řady kroků, které se snažíme podnikat – dále se pokoušíme srazit výrobní náklady a neprožírat (všimli jste si absence uvozovek?) finanční rezervy, jak se prý občas dělo v minulosti.

Ještě než vám popřeji příjemný čtenářský zážitek, musím vás poprosit: fakt zkuste psát víc.

Přeji vám příjemný čtenářský zážitek. (Snad vám k němu dopomůže tento PORGazeen. Kdyby ne, obraťte se na knihovníka, jistě vám doporučí nějakou pěknou knihu.)

Jakub Seidl

ÚVODNÍK

Vy demochti, co tam máš furat slintat. Jděte už do knihovny a vyplátněte tu pětku za další číslo. Stejně už je to vo kouvu. Všichni říkají že jsem debil a mají pravdu. Že redakční práchy chlastam a fetuju. Potřebujeme nového sponzora, došly práchy na alkohol. Kdyby měl někdo z čtenářů manikuru doktorů, přihláste se za nějaký čistý jehly. Jakub Seidl

(Jakub Seidl není autorem – pozn. graf.)

Stalo se...

Andrej Plecháček

Přes **prázdniny** se naše škola oblékla do nového, avšak v jádru zůstala stejná, zatímco v pavilonu je tomu obráceně. Zvenku se tváří jakoby nic, ale uvnitř zpychl. (Však také zlí jazykové patřící starším studentům tvrdí, že dříve to tam bylo lepší.)

Možná i proto byl jubilejní **piknik** opravdu slavnostní. Malá noční hudba přednesla hymnu velmi originálně, ředitel opět pronesl netradiční projev, šachový mistr

zdeptal většinu účastníků simultánky hrané naslepo (Má prohra byla opravdu tristní – z přemíry snahy mu co nejdéle vzdorovat jsem se intelektuálně vysílil a nabídl mu asi v patnáctém tahu dámu. Hned jsem se sice chytil za hlavu, ale bylo to marné. Opravdu si všechny figurky pamatoval.)

Stoly se prohýbaly pod lahůdkami ještě více než v minulých letech. Tohle všechno bylo pro mne už po několikáté a tedy normální.

Zvláštní bylo, že jsem poprvé v životě vítal nové malé studentíky a stal se jejich třídním. Moji milí primáni byli nerozeznatelní, zvláště když jsme si je s Jakubem Krčem oblékli do porgáčských triček. Jevili se nesměle, zakřiknutě, a proto pokusů o tradiční společnou fotku bylo možná více než v jiných letech. To druhý den už bylo ostychu méně, hoši – malíci čiperové – se začali hemžit a já zaslechl jejich vysoké pronikavé hlasy a uvědomil si, že na tento kmitočet je lidské ucho

nejcitlivější (viz každá učebnice fyzikální akustiky). Děvčata – už za rok za dva slečny – projevila během třídnické troj-hodinovky tolik temperamentu, že by to jiným stačilo na celé měsíce života. Všichni se vyznačovali vlastností, která je společná všem našim nováčkům – na většinu věcí se ptali hned vzápětí, co jste jim ji podrobně vysvětlili.

Běstvina – primáni získávali tvář, velice těžce se shromažďovali na jedno místo, nechtěli večer zhasínat, ráno byli k neprobuzení, v chatkách nechávali nepořádek, hrnky a talíře zůstávaly neuklizené na stolech, lavicích i v trávě (Zajímalo by mě, jak je možné, že PORG kumuluje takové množství jedinců, které použité věci hned po použití přestanou zajímat.).

Se septimou byla sranda i dobrá spolupráce, dopoledne ve volném tempu projektově učili, ale také nakupovali, v kuchyni vařili, pekli, smažili, odpoledne si celkem ochotně hráli, sportovali, a dokonce i kuřáci byli ochotní popoběhnout, bylo-li to potřeba. Večer, když už malí spali, se v jídelně odehrávaly šilené a strhující války s papírovými koulemi. Bitvy plné intrik, záłudností a rafinovaných zrad. Největšími zrádci byli podle mého mínění Martin Pehal, Eva Šťastná, Jakub Seidl, Jan Balcar a všichni ostatní septimáni, třídního nevyjímaje.

Poslední večer byl vymyšlen Závod Davida Copperfielda. Na počest oktávánů, kteří nás přijeli navštívit. Bohužel je to

tak vysílilo, že se ho nezúčastnili. Vyhnout se mu však nemohou – nebyli by připuštěni k maturitě.*

Po škole v přírodě se primáni stali zkušenými mazáky, kteří mají standardní porgácké parametry, a jejich hlasy na frekvenci jeden kilohertz se rozjely na plný výkon.

Čtrnáctidenní vsuvka normální školy.

Nic zajímavého. Protože všichni už čekali na...

Chorvatsko

Pobyt v Dalmácii byl ve znamení pohody, prodloužených prázdnin, dobrých projektů, koupání, posedávání v kavárnách, požívání smažených rybiček, ucpaných záchodů, alkoholické aféry kvintánů, urputných volejbalových soubojů, přetlačování v páce, večerních sedánek na molu, glagolení rezekych velboždych a mnohého jiného, co mně jako šéfovi určitě zůstalo utajeno. Co mi však neušlo, bylo to, že se prima stala permanentním zdrojem hluku a klukovský slovník žumpou jazyka českého. Moji kolegové to nemohli neslyšet, obraceli se ke mně se zřejmou zvědavostí, co jako budu dělat. Škodolibě mi sdělovali, jaké že mají primáni líbezné hlásky a jak jsou všude nepřeslechnutelní a jestli už jsem někdy slyšel z úst takhle malého dítěte takhle strašné slovo. Také, že žádali andělského primouška XY, aby neřikal za každým dru-

hým slovem... Dotyčný slíbil, že vyhoví. Nicméně potřeba ulevit si v životě plném obtížů byla, kurva, silnější.

Už jsme zase ve škole.

Primáni jsou milí, šikovní, živí, aktivní, chytří a ještě pořád strašně hluchí. Jak dlouho jim, ksakru, těch tisíc hertzů na plný pecky vydrží? Bude například kolega Fantys dříve hluchý, nebo kluci začnou dříve mutovat a z holek budou slečny?

Sekunda čeká miminko, tercie má úžasný picí stroj (Matěj Čuchna už ví, že se ve škole nejezdí na koloběžce.), kvarta je tvrdohlavá – nechce se naučit větrat, chce házet aktuálně nepotřebné věci na zem, stále by ráda krátila ve zlomku způsobem závislým pouze na momentálním rozpoložení dotyčného jedince.

Kvinta snad už žije normálním spořádaným životem, sexta má vyhlášený výjimečný stav ve fyzice, septima uspořádá závod – už se na něj těším, bude to bomba!

Oktáva už ví, že tentokrát se maturita týká jich, ale myslí si, že je tato neblaha událost daleko. Opak je pravdou. Loučení je přede dveřmi. Snažte se toho tady, drazí oktáváni, co nejvíce stihnout.

* Tímto vyhlašuji datum závodu na 17. 12. 2000. Určitě nastoupí Michal Svoboda, Jan Kalivoda, Max Brabec. Propagace a organizace závodu: septima. Víteže zvu k Mikulášovi do jeho báječného podniku U čtyř koal.

Cýřa Hiršů

+++ Je tu nová fasáda. Nevím, jestli hezká nebo ošklivá, každopádně je už dost okopaná +++ Na Běstvinu se jelo, dojelo, prožila se a... Primáni jsou fakt dost hustý. Někteří až moc, ale nám to nevadí a stejně je všechny milujeme +++ Pár studentů vylítlo, pár přilítlo a někteří co vylítli zase přilítli, ale bohužel časem asi zase vylítnou +++ V každé třídě je počítač a paň se a paň... a komu to nestačí, ať se jde podívat do septimy na úpadek z největších. Najde zde marnit čas i to do začátku školního roku nejzarytější „anticomputerov-

ské“ jádro školy – Pehala a Hojdu. Ty počítače byly opravdu dobrý nápad +++ PORGazeen sice není žádný bulvár, ale trocha té investigativní žurnalistiky není nikdy na škodu. Tak tedy: Honza B. měl menší úlet s Terezou L., Dominik H. měl střední úlet s Hankou T., Petr K. měl pokročilý úlet s Jindrou T. a Petrou V., Max B. měl takový obyčejný úlet s Petrou V. a snad nejpřekvapivější úlet byl ten Jakuba Sl. s Petrem K. a Dominikem H. V našem ústavu jsou holt vzájemné vztahy studentů opravdu na vyšší úrovni než

jinde +++ Chorvatsko proběhlo, myslím, naprosto výtečně a ty drobné alkoholové excesy ať přijmou kantoři i studenti s pochopením. Protože jak známo, milí přátelé, jen ten, kdo je bez viny, ať hodí kame-nem, že ?! +++ Ale stejně se s námi něco děje. Viděl jsem tuhle naproti sobě v metru sedět čerstvě zamilovaný pár a té sleč-ně koukalo štěstí z očí. A pak jsem vedle ní viděl odrazem skla ostatní, včetně sebe, a v našich očích nebylo zhora nic. Snad je to jenom tím začátkem školy. Každopádně radši jezděte tramvají +++

Kateřina Kolínská

Začala škola, 4. 9. jsme se všichni sešli na pikniku, který byl letos zpestřen fotografickou soutěží. V porotě byli i režiséři Juraj Jakubisko a Helena Třeštíková (a PORG se má zase čím vychloubat). Soutěž nevyhrál Cyril, ale KZB, a tak by C. H. neměl zapomenout na sázku, kterou prohrál. Ovšem na ŠVP na to pochopitelně neměl čas...

U protinožců začala a už i skončila olympiáda, vyhráli jsme pár medailí, ale

kromě Hilgertové a boxera s křivým nosem jsem to moc nesledovala.

Po třech letech byla naše škola opět u moře v Chorvatsku, v prašném Marešově Kempu. Cestou tam se nám poblíž jeden sekundán (a to chtěl nejdřív sedět vzadu, kde to houpe!!!), ale já jsem slyšela, že se zvracelo i v jiných autobusech. Jinak jsme cestu zvládli a navzdory Ančiným chmurným předpovědím užívali krásného počasí.

Stalo se nevidané, oktáva nemá žádný průser; letos to odnesla kvinta.

Zpátky do Prahy odjel náš autobus jako první, takže jsme mohli nejdřív vyslechnout zprávy o zasedání MMF. Prý to bylo snad poprvé, co byl celý národ na straně policajtů...

Pořád nám někdo připomíná maturitu – už dost, prosím nebojte se, maturitní ples se už chystá a podle anket, které kolují naší třídou, to vypadá zajímavě. Máte se na co těšit.

Školy v přírodě

Zážitky nemusí být pozitivní, ale silné

(deník z letní školy v přírodě)

Pan profesor Kubíček (dále jen Kubíček) nám vysvětlil, že silné zážitky jsou buď Hlad, nebo Zima, a podle toho se hodnotí úspěšnost školy v přírodě. Odrovnala nás Zima.

VĚCI

Původně jsem myslela, že číslo 12 znamená věci, ale ne jídlo a oblečení. Jak naivní! Počítá se všechno mimo stanovených nevěcí (pití, lékárníčka, hajzlpapír, brýle), ale co se vejde do peněženky je jedna věc dohromady, pokud jí za pochodu nevyndáte. Taky můžete s někým něco sdílet, třeba batoh. Ještě jedno pravidlo – má-li někdo podezření, že máte víc věcí, než smíte, může vás prohledat a když se neplete, něco si pro sebe sebrat (jako nevěc). Šimon sebral Aničce svezet, dva dny ji nechal mrznout jen v tričku (na noc jí svezet vrátil) a ta ho stokrát proklela. Inu, v nouzi poznáš přítele. Jo, a ještě si vzal chleba. Šumavou chodilo 13 lidí a 174 věcí.

DEN PRVNÍ

První den jsme šlapali ze Sušice do Antýglu (35 km) a nadešli jsme si, protože mi nikdo nevěřil, že jdeme blbě, což Kubíček přiznal až u cíle. Eva se učí nazpaměť Máchův *Máj*, vsadila se o vídeňskou kávu (s kým asi). Ulehli jsme na trávu a neusnuli, protože nám promokly celty a umrzly nohy. Stan mají jen Magda Fialová s Mikulášem Bryanem. Taky mají kytaru, zkrátka snobárna. Zjistila jsem, že Jakub Seidl s Evou Šťastnou milují lidovky typu *Stůj březo zelená* a dokážou je vyřvat i cestou do kopce. Zpočátku jsem zpívala občas s nimi, potom už ne, a během několika dnů jsme s Aničkou po Jakubovi házely šutry.

DEN DRUHÝ

Ráno si zalepujeme sedřená chodidla a jdeme nahoru a dolů, načež Terka jede domů busem, protože si pohmoždila kotník a zkrátka nemůže chodit. Všichni jí závidíme. Celý den rozebíráme jednotlivé pasáže z Rychlých Šípů. Kubíček se s Jakubem sází, jestli byla vlajka pro „Zradu“ žlutá nebo černá. Prohraje. Našli jsme prázdnou zavřenou boudu, která má zastřešenou verandu, a zalézáme do spacáků hned po příchodu, protože nás okupují komáři. Postupně je střídají kousavé mušky. V noci hladina stoupá, budí nás déšť, takže si až do rána zahřívám nohy.

DEN TŘETÍ

Vstaneme do mračna krvežíznivého hmyzu a po upozornění správy parku, že bychom měli platit každé tisícovku pokuty za to, že spíme v národním parku, odcházíme do deště. Obědváme ve vietnamské restauraci, která se tváří jako čínská, a po dvou hodinách ji opouštíme a hledáme místo na přespání. Kubíček se Šimonem Vránou a Zajícem se nechali seřvat od tlustého dědka, protože nakoukli přes jeho plot. Sedíme o kus dál na silnici, smějeme se a pozorujeme, jak Kubíček obhazuje své názory bez stopy rozčilení v hlase, kdežto dědek na něj řve sprostý slova naprosto beze smyslu, aby ukázal, že tady je pánem ON. Dědek argumenty nezvládá, vyklízí pole a za ruku táhne vnučka (nu, já si ten závěr pamatuji trochu jinak, ale proč ničit panu profesorovi Kubíčkovu jeho gloriolu – pozn. red.).

Spíme ve stodole (luxus!) jednoho starého pána, hřejeme si na kamnech spacáky(!), pijeme čaj a dlouho do noci s ním diskutujeme. Zkouší na nás představu cesty do pekla. Povídá nám nejdřív o tom domě, pak o svý bejvalce, o sedmi astrálních tělech, o pekle, nebi, homeopatii a končíme hádkou kvůli homosexuálům. Pokud by měl někdo zájem se s pánem seznámit, Magda má kontakt.

DEN ČTVRTÝ

Objevuje se *efekt kvalitních bot*; čím lacinější sandále, tím méně puchýřů. Nekupujte dobré boty! Jdeme do Vimperka na vlak, vystupujeme ve Volarech a šťastlivci, já taky, jdou do bazénu! To je nádhera! Chvála teplé vodě! Pokračujeme do Horní Plané, kde nám laskavá paní otevírá školu a s bázlivým pohledem nás prosí, abychom ji nezdevastovali. Jsme nesmírně vděční, protože v noci zase prší a venku je okolo osmi. Ještě dlouho hrajeme wurmy a Kubíček nám na dobrou noc vypráví pohádku o metru, co se převlíklo za autobus.

DEN PÁTÝ

Dojdeme do Vyššího Brodu a somrujeme po kempu. Soutěží somrovací tým Petra Vicherková s Aničkou Kletenskou proti Šimonovi s Martinem. Holky to vyhrajou, protože tvrdí, že hrají táborovou hru o hledání dobrých lidí. Zbytek dne děláme to nejlepší, co se dá – totiž nic. Píšeme pohled Matějovi Kotalíkovi. Noci jsou chladné.

DEN ŠESTÝ

Ráno balíme věci do sudů a půjčujeme si lodě. Je nás jedenáct a tak se jeden střídá na porcelánu. Je Tepló! Svítí Sluníčko! Haleluja! Většinou jenom soulodíme a hrajeme slovní hry. Dnes je první den, kdy nemusíme chodit, tak si hned po příjezdu do kempu rozbalujeme spacáky a válíme se na trávě, hrajeme wurmy a Kubíček nás učí karetní hru, kde každý vsadí 3 koruny a jeden sebere bank, což se rovná topince se sýrem vedle v bufetu. Za tmy hrajeme mafii.

DEN SEDMÝ

Plavíme se po řece do Krumlova. Nejdůležitější poučka zní: **Proud je moudrý**. Proto se nejlépe popluje, když se všech pět lodí chytne a nepustí. Nádherně se takhle přetahují mělčiny. Opalujeme se. V plánu máme přespat v kempu v Krumlově, nazítří si procourat město a večer vlakem do Prahy. Nikdo u sebe nemá na útratu víc než padesát korun. Co tu budeme celý zítřek dělat? Je tu vlna hlasů, které by raději odjely ještě dnes. Ta opojná představa měkkých peřin a plně ledničky! Zásadně proti není nikdo. Takže to balíme. Večerním vlakem se vracíme do Prahy, cestou obhrajeme Kubíčka v Mariáši, jsme zmožení a příšerně špinaví a já dostávám šílený nápad, že bych si to někdy ráda zopakovala.

P. S.

O prázdninách jsem zkoušela přemluvit kamarády, abychom podnikli nějaký „výlet“. Něco na způsob dvanáctky, ani ne z poloviny tak drsný. Zírali na mě, jako bych spadla z jahody. „Cože? Chodit? A proč?“ Asi se dám ke skautům

Julie Holubová

DODATEK:

Nyní v listopadu je možné konečně přiřadit barvu. Byla tu ještě kromě kategorie *drsoň* (12 věcí), kategorie *normoň* (21 věcí). Tereza Chábová s Aničkou byly normoňky, ale Tereza podváděla, věcí měla 52, totiž ty přespočet nastrkané ve spacáku. Anička měla asi 26 věcí a Petra tak pět navíc. Přišli na to jen Aničce, celkem jsme se podezíravě kontrolovali asi šestkrát. Myslíte, že 12 věcí na týden v lese je Drsnárna, nebo Prasárna?

ŠvP Francie

Jdu si takhle jednou po schodech – a koho nepotkám. Ano, je to sám Velký Šéfredaktor Jakub Seidl. Na jeho pozdrav: „Nazdar, napiš něco do PORGazeenu!“ jsem neuváženě odpověděl ano. A protože sliby se mají plnit, i když o tom zrovna nezpívá Janek Ledecký, začal jsem přemýšlet, o čem můj příspěvek bude.

Nebudu vás napínat: ostatně velký nadpis nahoře prozradil vše. Budeme si povídat o jedné z letních sportovních (i když tento přívlastek se zrovna moc nehodí) škol v přírodě.

Původně byl plán Francie (jak budu dále zkráceně nazývat tuto akci) poněkud odlišný, ostatně počítalo se s větším zájmem ze strany studentů. Bydlet se mělo přímo pod Verdonem, snad se původně plánoval i výhradně porgáčský autobus, z toho všeho ale postupem času sešlo.

Spektrum účastníků Francie nebylo nejširší: hodně primánů/sekundánů, Janek jako hrdý zástupce sekundy/tercie (ostatně Janek svou šířkou vydá za tři primány/sekundány – dále pro jednoduchost primány), já a Viktor jako ještě hrdější zástupci tercie/kvarty, několik kvartánek/kvintánek a Eliška. Nikdo starší a zodpovědnější tam nebyl, takže všechno zůstalo na profesorském sboru, který reprezentovaly paní profesorky Vlčková a Výšková. Bydlelo se v kempu u moře a nutno říci, že to nebyl typický český „komorní“ kemp, nýbrž notně rozlehlý areál, ve kterém se jeden mohl snadno ztratit. Bydlelo se v karavanech, naše šestnáctičlenná výprava zabrala hned tři. Vzhledem k celkovému počtu to ale bylo zrnko zlata v moři bahna. Proto se nikdo nemohl divit, že se v kempu francouzským nadšencům vyplatilo provozování několika obchodů a stánků, nejčastěji jsme ale navštěvovali ten, kde prodavač pravidelně vyvěšoval na tabuli výsledky z EURA 2000 (Po vypadnutí našich „kopálistů“ nás to, pravda, kapku těšit přestalo...).

Co se samotných karavanů týče, čekali jsme daleko horší kvalitu. S prostorem to bylo slabé, ale do karavanu se podařilo vtěsnat koupelnu se sprchou a záchodem, dvě miniložničky pro dva (opravdu minimální prostor), kuchyňku se sporákem a dřezem a největší místnost, místnost společenskou, kde prostor zabíraly gauče (na těch spali další dva lidé), stůl (kde „spaly“ Magiky) a skříň (kde spalo primánské oblečení).

V tomto prostoru jsme žili celý ten slavný týden. Druhým místem, kde nás mohli francouzští špióni zhlédnout přímo

v akci, byla pláž. Tam jsme „žili“ v časovém rozmezí 9.00–11.30 dopoledne a 14.00–17.00 odpoledne. Pláž byla vcelku volná, což bylo způsobeno teprve se rozjíždějící turistickou sezónou, prázdniny měly začít až za pár dní, tudíž lidí byla polovina oproti normálnímu provozu kempu.

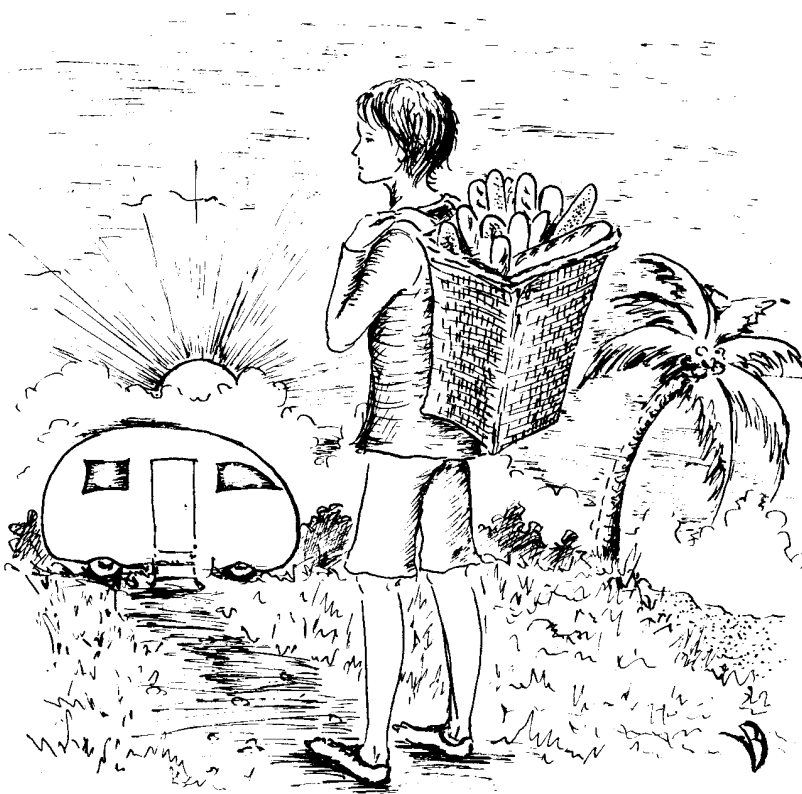
Abyste měli představu, popíšu vám náš průměrný francouzský den:

- 8⁰⁰– vstává služba, žebra o peníze u profesorek, odchází nakoupit bagety na snídani
- 8³⁰– služba usíná znavena stereotypním řezáním baget, nájezd primánů na zásoby másla a džemu ve stylu „co si kdo stihne urvat, to má“
- 9⁰⁰– na pláži kvartánky chytají bronz, primáni chytají ryby, my chytáme Janka (a stahujeme ho pod vodu), Janek chytá vzduch (do zásoby)
- 11³⁰– odchod z pláže, služba se probouzí se spálenými zády
- 13⁰⁰– většina lidí si vaří instantní polévky, fazole, kukuřici, luncheon meat nebo cokoli požitelného k obědu
- 14⁰⁰– zase na pláži, úspěch slaví knihy Roberta Asprina
- 17⁰⁰– už ani plavat v moři nás nebaví, odchod do karavanů, trpné čekání na večeri
- 18⁰⁰– teplá večere, primáni marnotratně plní odpadkové koše zbytky jídla,

- terciáni vyjídají poslední drobty z hrnců, Janek nejen z hrnců
- 22⁰⁰– přichází profesorky, aby zhasly světlo, vypnuly hlasitou hudbu, poslaly nás do postelí a ujistily nás, že nás přijdou zkontrolovat. Po pěti minutách už je vše při starém
- 23⁰⁰– Janek kazí zábavu, když odchází spát, je nutno ztišit hudbu a zhasnout světlo
- 24⁰⁰– spát odchází méně odolní terciáni, do karavanu se vloudily primánky (oh la la – pozn. red.)
- 2⁰⁰– primáni (A co ty primánky? – pozn. graf.) odcházejí spát, konečně vládne noční klid

Ovšem stereotypní průběh celého týdne by nás jistě unudil, a tak jsme si pobyt zpestřovali nejrůznějšími akcemi.

Důležitým podnikem byl celodenní výlet ke kaňonu Verdon, druhému největšímu na světě. Někd tvrdí, že je i nejkrásnější (určitě všichni Francouzi, protože jsou strašně nafoukaní), což ovšem Janek (má zkušenosti díky návštěvě Grand Canyonu v USA) popřel. Každopádně to byla úžasná podívaná. Krom toho jsme se vykoukali v jezeře pod Verdonem, což byla oproti slanému moři moc a moc příjemná změna, navštívili jsme vesnici, která byla zajímavá bagetami „une michette“ (podle pekaře Michela), které byly pečený na

dřevěném uhlí (a byly moc dobré). Jednou z prvních zastávek byl také americký hřbitov, což je oficiálně území USA, takže s klidem můžeme tvrdit, že jsme navštívili „Státy“. Bohužel jen velmi málo času vyzbylo na jedny velmi krásné jeskyně, na místo si už ale opravdu nevzpomenou, proč tak málo času, to ale vím jistě: zbytečně jsme drahocenné minuty ztráceli na hloupostech typu plechová hvězda zavěšená mezi dvěma skalami. Kvůli tomu jsme v jedné vesnici stáli půl hodiny!

Perfektní atmosféru výletu dále kazila příšerná baba průvodkyně, která ne a ne zmlknout, ačkoli ji celá porgáčská zadní část autobusu svorně proklínala. Další jsme si tu práci a měřili přestávky v řeči – když nepočítáme zastávky, zmlkla poprvé na déle než 18 vteřin až po osmi hodinách. Zkrátka noční můra.

Absolvovali jsme ještě jeden výlet s cestovkou, tentokrát do blízkého přístavu, kde se točily filmy z četnické stanice (Četník ve výslužbě...). Tento výlet patřil k veselějším zážitkům: když jsme dorazili na místo, přesunovali jsme se hlemýždím tempem na neustále slibované tiché náměstíčko, kde si povíme víc. Konečně jsme k němu dorazili, ovšem „tiché“ náměstíčko bylo místem, nad kterým přelétávaly helikoptéry, kde funěly z pumpy vodu chlemtající pes a průměrný počet projíždějících aut se počítal na minuty (Tohle jsem nepochopil. Ale zní to dobře, tak jsem to nechal – pozn. red). Snad

proto si z historie a současnosti přístavu nepamatují lautr nic.

Následující asi hodinový rozchod jsme strávili otravováním černošského malíře na nábřeží, kterého Ork s Jakubem naučili zdravít kolemjdoucí pozdravem: „Čau, socko!“, pozorováním Francouzů při peňtangu a mapováním cen zmrzlíny.

Zpestřující akcí byl výlet na trhy do Port Grimaud. Toho jsme se (a když říkám my, myslím tím terciány a Janka) neúčastnili a věru, že jsme měli, protože bych se vyhnul kruté ráně osudu, která mi od středy znemožnila koupání: horké vodě na polévku, která po lадném letu vzduchem skončila na mé hrudi. Od té doby jsem si chodil na pláž jen počítat v hutně zásobě knih, které jsem s sebou táhnul, pojist něco zmrzlíny a zahrát si badminton s Vitusem. Každé dopoledne mě pak čekala nutná návštěva u kulhající šikmooké francouzské doktorky, která mě nejprve zafačovala dokonale od pupku až na bradu, později slevila na polovinu hrudníku.

I tak by byl pobyt stereotypní, nebýt dalších zajímavých akcí v rámci poledního klidu nebo večerního volna. V průběhu odpoledního klidu převažovalo válení se v karavanech, čtení, hraní Magiků a Wastelandů a poslouchání hudby. Plus do středy vaření polívek a jiných posilovadel (po mém opaření bylo vaření zakázáno). Když se mi podařilo někoho probudit z letargie a nečinnosti, hrál se

badminton (i pí prof. Bosáková se nechala strhnout davem – jiný sport se nepracťikoval).

Primární překvapili, když se jim několi-krát podařilo ráno úspěšně vstát a rybařit – snad dokonce i něco chytili. Vzhledem k tomu, že jsem nikdy nevstal dřív než na snídani, vám o tomto neporeferuji.

Konečně večery byly věnovány nejprve pokecu a poslechu, později basketbalu – to po seznámení s Kryštofem alias Kikim, který ve Francii žije s rodinou. Ten se v kempu vyznal a navíc vlastnil basketbalový míč, takže nebylo důvodu si čas od času nezaskočit zaházet. Největší legrace přišla ve chvíli, kdy jsme se shromáždili ve složení Kiki, já, Vitus, tři Poláci, jeden ultravysoký Chorvat, růžový úchylák, Ital Alberto a Ork, který vzápětí zbaběle zdřhnul. O hodně přišel, bylo to dosti zábavné utkání (hlavně proto, že nikdo nikomu nerozuměl). Hlášky jako „Podvójny!“ nebo „Máš Tomáša!“ si pamatují ještě dnes.

Na závěr by mělo přijít krátké a výstižné shrnutí a zhodnocení Francie. Tady ho máte:

Rozhodně to nebyla „sportovní“ škola v přírodě, což ale většině z nás vyhovovalo. Moře bylo úžasné, počasí nám přálo, profesorky byly usměvavé a vlídné a ať si kdo chce co chce říká, považují Francii za jednoznačně vydařenou.

Tomáš Krajča

Moje cesta na školu v přírodě

Víte, co je největší krize časopisu? Když grafik píše články, aby měl čím zaplnit místo na stránkách.

To byl jenom vtíp na začátek tak špatně na tom PORGazeen ještě není, ale k věci. Na letní sportovní školu v přírodě jsem se přihlásil na přechod Nízkých Tater s l. p. Fořtíkovou. Před odjezdem jsem musel absolvovat několik informačních schůzek plných trapného humoru na moji osobu ze strany slečny profesorky. Například: „Štěpáne, hlavně si nezapomeňte spacák.“ (Když jsme byli na jaře na biologickém víkendu, nepřikládal jsem balení vysokou důležitost, a tak jsem na takovou malou věc prostě zapomněl.) Na první schůzce mi byl do ruky vložen papír s odjezdem vlaku, seznamem věcí, co si jistě nesmíme zapomenout a rozpisem trasy. Nabyl jsem dojmu, že když se budu řídit papírem a nezapomenou si spacák, tak bude vše v pořádku. Od té doby jsem na školu v přírodě nemyslel a výklady neposlouchal.

V den odjezdu jsem si odpoledne sbalil, podle pokynů zkontroloval, jestli opravdu mám spacák a vydal se na nádraží. Na sraz napsaný na mém papíře jsem dokonce přišel včas. V radosti mě ale přerušilo zjištění, že jsem na místě srazu sám. Rozhlédl jsem se kolem a jen tak ze zvědavosti se podíval na tabuli odjezdů, kde je tam napsaný vlak, kterým máme jet na Slovensko. To už moje nervozita stoupla. Vlak napsaný na mém papíru na tabuli nebyl, ale právě měl odjet vlak stejným směrem. Šel jsem se podívat na nástupiště. A viděl odjíždějící vlak. Až v tuto chvíli jsem si teprve vzpomněl, že sl. p. se také zmiňovala o možné změně jízdního řádu a později nám říkala, že k ní opravdu došlo a že sraz je o 15 minut dříve.

Zapřemýšlel jsem nad tím, co budu dělat. Zůstat týden v Praze se mi nechtělo a tak jsem se rozhodl, že prostě ostatní nějak dohoním. Zavola jsem si tatínka (Maminka by mi jen vynadala a řešení by

mi stejně najít nepomohla.). Než přijel tatínek, zjistil jsem si na informacích, že mi vlak opravdu ujel, že jede stále přibližně 100 km/h směrem na Slovensko a že tedy nejde dohnat, ale také jsem zjistil že za hodinu jede další. Tatínek po chvíli dorazil na nádraží a společně jsme došli k závěru, že nejlepší řešením bude, když dojedu na Slovensko, pokusím se najít kde se nachází ostatní a buď se k nim přidám nebo přijedu zase zpátky. Po konzultaci s maminkou, která vše zakázala a vynadala mi, jsme rozhodli, že pojedou.

Do odjezdu zbývala asi půlhodina. A tak jsme se pokoušeli kontaktovat sl. p., popř. kohokoliv z naší výpravy. Zjistit číslo na některý z mobilů se nám nepodařilo. Vyzkoušeli jsme tedy dobrotivost železnice a pokusili se zanechat vzkaz na nádraží v Ružomberoku (cílová stanice vlaku). Bohužel problém nastal ve spojovatelce ŽSR kdesi na Slovensku. Ta se po druhém neúspěšném připojení vel-

mi naštvála a dispečer už jí odmítl znovu volat.

Nastal čas pro odjezd. Kolem vlaku to vypadalo, jak ráno před Výstavištěm. (Vlak mířil na Ukrajinu.) Vstoupil jsem do vlaku, prošel jsem vagónem a našel kupé kam se nasoukali všichni „běžní“ lidé („běžní“ – pokus o neprotizákoně označení skupiny lidí, kterých jsem se nabál). Vlak odjel.

Cesta byla nezajímavá, ale poměrně rychle utekla. Za zmínku stojí snad jen to, že asi půl hodiny před vystoupením jsem musel uvolnit sedadlo, protože na něj měla místenku škola mentálně zaostalých Slováků.

Vlak zastavil ve stanici Ružomberok. Teď jsem si teprve znovu uvědomoval, že pokud se tatínkovi nepodařilo zanechat vzkaz sl. p. budu ji také muset podle vel-

mi přibližného rozpisu trasy honit po Nízkých Tatrách. Naštěstí se mu to podařilo. Omluvil jsem se všem za to, že na mě museli hodinu čekat, ti mě pro změnu seznámili se Psem. (Pes – ztělesnění toho nejhoršího ze psa)

Další průběh školy v přírodě už byl zcela normální a nezajímavý, proto o něm psát nebudu.

Štěpán Klimeš

„JESTLI TODLE JE PROFESORKA, TAK JÁ JSEM ŠKOLNÍK“*

Perly z Nízkých Tater (v chronologickém pořádku)

ŠK: „Můžu vám říkat kotě?“

ZF: „Ne. Opovažte se.“

ŠK (po chvíli): „A můžu vám říkat slimáčku?“

ZF: „Vy mi budete říkat PANÍ PROFESORKO!!!“

ZF: „Roleček mi říká uhihňaná uzenka.“

KE: „Východ (mysleno světová strana) je u dveří (třídy).“

ZF: „To je logický.“

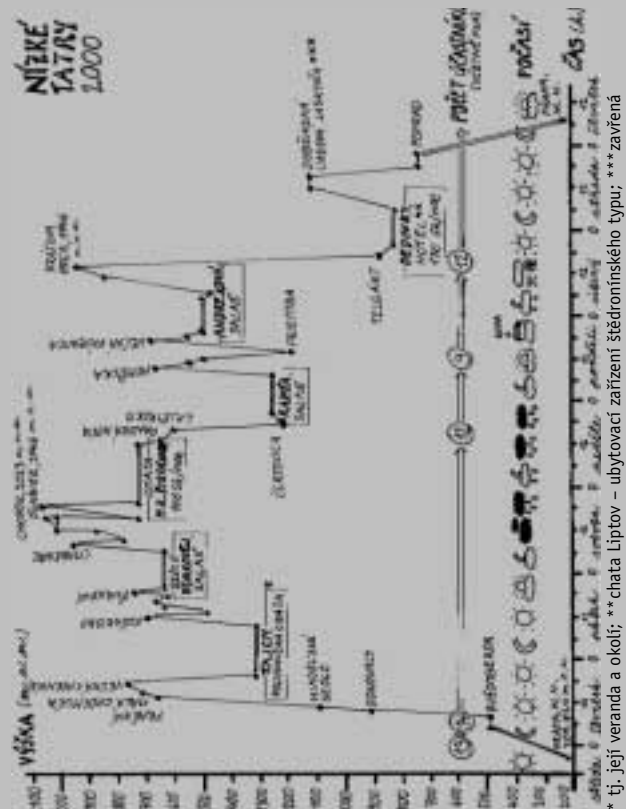
ZF: „Pravo je tam, kde není volant. (...) Mně se to totiž plete.“

ZF (při Člověče, nezlob se): „Jen mě Štěpáne vyhodte, tady nejste ve škole.“

JOŽO**: „Ta vaša profesorka... je vydatá?“ (Jožo dále popisoval paní profesorku. Jeho popis se však hodí spíše pro erotický časopis – pozn. graf.)

* Výrok jednoho z našich spolunocležníků na Ramže.

** Slováč. Poprvé jsme ho potkali na Ďurkové. Nemáte na něj někdo adresu?

© Vel'ká Chochuľ'a

S primány na Běstvině aneb Vorvávačka

S primány na Běstvině aneb Vorvávačka
Čím jsem starší, tím více obdivuji odkaz tradičního britského „seniorského“ systému výchovy. Student se naučí respektu k autoritám a naučí se přijmout své postavení ve společnosti. To se pochopitelně během studia s přibývajícím věkem mění, od postu vychovávaného posluhovače až k postu obsluhovaného vychovatele. Jakýsi pokus implantovat seniorský systém výchovy do těla našeho gymnázia probíhá každoročně prostřednictvím společného týdenního pobytu septimy a primy na Běstvině. Zatímco odvrácenou tvář britské verze

tohoto systému bývá šikanovali mladších staršími, na Běstvině byla minimálně tento rok situace diametrálně odlišná...

Jak jsme bydleli

Ubytovali jsme se podle modelu dva septimáni + čtyři primáni na jednu chatku. S Vojtou Helebrantem jsme naštěstí největších sígrů zůstali ušetřeni. I z těch se však nakonec vyklubaly celkem fajn děti.

Jak jsme si vařili

Hnusně. Výjimkou byl náš guláš ze šesti kil masa.

Jak jsme je šikanovali

V tomto ohledu byla naše předběžná očekávání veliká. Svou roli pochopitelně sehrál způsob, jakým s námi zacházeli „naši“ septimáni. Vzpomínky jsou dodnes živé – skupina roztrásených primánů vchází do chatky. Na postelích jsou rozvaleny obrovské postavy. „Takže pánové,“ zaburácí jeden z nich. „Teď vám rozdělíme jména zvířat. Když pak zařeveme vaše jméno, musíte nás začít obsluhovat. Ty seš prase!“

Stejně jako se z nezletilých obětí sexuální deliktů často stávají pederasti, v oblasti šikany si největší naděje dělal

Martin Pehal. Cejch prasete se mu vpálil až příliš hluboko.

Primáni se však ukázali být vůči šikaně poměrně imunní. Když už se nám je podařilo přinutit k nějaké podle našeho názoru ponižující činnosti, bavi-la je.

Jednou, když po večerce zlobili, jsme nejukřičenější jedince ve stylu „když teda máte tolik energie, tak jí pudete vyběhat“ vyhnali ze spacáků a začali s nimi běhat kolem tábora. Na začátku jsme se div nezadusili smích, ovšem po několika kolečkách – no schválně, kdo myslíte, že na konci škemral, abychom už zastavili?

Honzík

Na první pohled se zdá býti jenom usměvavým brýlatým primánem. Na druhý pohled zjistíte, že se jedná o démona, který své okolí rafinovaně mučí a zahanbuje svým altruismem. Jak jinak se mohu vyjádřit o stvoření, které, ač nemělo službu, postávalo den co den před dveřmi do kuchyně a žadonilo, aby smělo mýt nádobí? Když o to Honzík požádal Martina Pehala, který se právě na nádobí chystal, rozkopl mu tento podle vlastních slov málem držku, domnívaje se, že si z něj přímo dělá srandu.

Anebo:

Honzík (drží v ruce nenačatá báběčka a podává je mým spolužačkám): „Tady jsem vám přinesl sušenky.“

Eva Š.: „Honzíku, tobě ty sušenky nechutnají?“

Honzík: „Chutnají, ale já mám ještě jedno balení.“

(Bereme a žereme sušenky, Honzík spokojeně odchází.)

O pět minut později nám Honzík přináší druhé balení svých sušenek.

Jak jsme si hráli

Hráli jsme si neustále, a to zejména různé násilné, militaristické hry. Po primánské večerce válka kupodivu nikdy nepřestala, ba naopak, rozhořela se s větší intenzitou. Každý večer jsme se (profesoři a septimáni) shromáždili v jídelně a zhruba hodinu se masakrovali papírovými koulemi. Nikdo neznal bratra, největším zrádcem se ukázal být pan profesor Plecháček.

S Evou jsem se vsadil, že nevydrží 30 minut bez přestávky opakovat „půlka duchny“. Samozřejmě, že jsem to kilo prohrál, ovšem jen kvůli své neuvěřitelné dobrotě – Evě jsem odpouštěl i přeblepty typu „půlka buchny“. (Že by freudovské přehřeknutí?)

Vorvávačka

Nezbytná závěrečná hra. Byli jsme rozděleni do čtyř skupin – Brúnova, Kubíčková, Plecháčkova a moje. (Anžto bylo nutno vytvořit čtyři skupiny a já jsem ze septimánů nejzodpovědnější, heč!)

Úkoly byly vesměs fyzicky náročné (zvláště když je absolvujete s primánem v podpaždí) a nesmyslné – přenášení dřevěné klády z bodu A do bodu B a zpátky, přeručkovávání provazu, atp. Hru prý vymyslel p. prof. Příbík. Po dramatickém a místy semiregulérním boji zvítězila skupina pana prof. Brůny, my jsme byli o pouhé tři body druhí, což jsme ovšem přijali se stoickým klidem (ale přece jen, prohrát o tři body, to nasere...).

Shrnutí

ŠvP na Běstvině byla nezapomenutelným zážitkem. Zajímavá byla spolupráce s profesory. Z „protivníků“ se na týden stali soudruzi ve zbrani v boji proti přesile malých, ale o to nezdolnějších hejkalů.

Shrnutí: snad jsme primány dostatečně připravili na život na PORGu. A snad jsme se pro ně stali alespoň takovými vzory, jakými pro nás byli „naši“ septimáni.

Jakub Seidl

Běstvina

Tak jako každý rok jela septima s primou na Běstvinu. První den jsme zůstali bez oběda. Služby jsme si rozdělili až po příjezdu. Hned poté jsme si vybalili a seznámili se s primány, s kterými jsme bydleli. Pak přišla na řadu bojovka. Profesoři (letos Plecháček, Kubíček a Brúna) nás rozdělili do čtyř štábů a skoro dvě hodiny jsme pobíhali po lese. Různými zbraněmi, které hráli primáni, jsme se snažili zneškodnit ostatní štáby. Byla hrozná zima a moko.

Po večeri jsme hráli fotbal a poté následovalo vzájemné seznamování v rámci různých her. Večerku měli primáni tradičně v půl desáté. Septima potom připravovala program na další den.

Vstávali jsme v sedm a hned nato následovala rozcvička. Skoro všichni septi-

máni se postupně vytráceli s tím, že jdou pomáhat službě do kuchyně. Na po rozcvičkovém zpívání v klubovně už nebyl téměř žádný septimán.

Po snídani měly rozdělené služby přidělenou skupinu primánů a probíhal „výchovní program“. Jedna skupina vyráběla draky (pod vedením Martina P.), další vařila polévku ze všeho co našli v lese (s Magdou F. a Klárou H.). Třetí skupina malovala (se mnou a s Cyrilem), vyráběla barometr (s Eliškou) nebo dělala cokoli jiného (s Honzou, Vojtou a Jakubem). Naše skupina měla samozřejmě nejlepší výsledky, hlavně co se sexuální výchovy týče, po diskuzích s Cyrilem a s Honzou...

Jídlo celých pět dní celkem ušlo. Největší úspěch měly profesorské bramboro-

vé knedlíky s masem a zelím. Hned po nich uvařil nejlepší jídlo Honza, guláš. Omylem jsme na jeho přípravu objednali 6kg masa... Naštěstí se všechno využilo.

Opoledne jsme hráli různé hry a bojovky. Nejohrovnější byla „Příbíkova vorvávačka“, kdy jsme během hodiny a půl měli nasbírat co nejvíce bodů v různých disciplínách. Chvilkami mi připadalo, že je nám všem 12 let...

Poslední den přijeli čtyři oktávani a strávili s námi jistě příjemný večer u táboráku. Ráno jsme už jen balili a uklízeli.

Co napsat na závěr? Celých pět dnů bylo fajn, ale všichni jsme přijeli jak fyzicky tak i psychicky vyčerpaní. Nepočítaje primu.

Petra Veselá

Něco o ŠvP v Běstvině

Vedení školy rozhodlo, že se seznámíme se Septimány (To velké S napsal autor. Nechal jsem to tak – pozn. Septimán Seidl), a proto jsme s nimi vyrazili na školu v přírodě. Bylo to tam opravdu moc prima, protože jsme se seznámili úplně se všemi Septimány a dokonce i s některými oktávány. Dělalí jsme tam spoustu zajímavých věcí, např. jsme se naučili vyrábět draky (To nás naučili Martin a Ondřej, to bylo legrace) nebo jsme se učili vařit polévku z lesních plodů (To byla taky legrace, ale kdo to má jíst?).

Také jsme dělali nepříjemné věci. Třeba jsme museli každé ráno zpívat lidové písně. Měli jsme také mnoho dobrých her, jako noč-

ní bojovku, nebo jedenapůlhodinové závody v různých disciplínách, při kterých se bohužel stal jeden úraz. Šlo to.

Ale nejhorší byl odjezd, protože před příjezdem autobusu jsme museli vysbírat všechny papírky, kterých tam bylo opravdu mnoho, určité i po těch školách před námi. Pro Septimány to musela být určitě zábava: „Tady máš papírek, seber papírek, támhle je další, makej! makej!“ (M. P., J. S.)

Jinak to bylo opravdu moc hezké.

Nejmenovaný Primán (Honzík – pozn. red.)

P. S.: Víte, že cesta do Prahy byla zdánlivě kratší než cesta tam?

Hrvatski po česky

Osud redaktora školního časopisu, který vzniká a je udržován kreativitou studentů, je věru politováníhodný. Zvláště pokud se kreativita studentů rovná nule. Jeden by čekal, že po tak podivuhodné škole v přírodě, jakou Chorvatsko bez pochyby bylo, se sejde ve školním časopise celá plejáda příspěvků – tu ten se rozplývající nad vynikajícími projekty, onen se durdící nad pochybnou kvalitou semiautentické kuchyně, další meditující o nutnosti přehodnotit celý systém prezentací a návdavkem nějaký o ožralých studentech, zašantročených svačinách a jančících zástupcích, ukradených sandálech, nejdražších horalkách na světě a vůbec o všech těch vzrušujících věcech, které se za ten týden seběhly.

A ono prd. Koneckonců, jak již bylo naznačeno na začátku, kreativita studentů našeho výběrového gymnasia se rovná nule. A jmenovanému ubohému redaktorovi pak nezbývá, než napsat článek, aby „v tom PORGazeenu jako něco bylo, ne?“

Znechucení takového redaktora je pak pochopitelné. Propadá pocitům marnosti a beznaděje, anžto se mu jeví jako tchořovina na entou popisovat pro spolustudenty to, co tam zažili (vždyť to přece zažili) a nezbývá mu, než vypotit plytký a optimistický článek, který by předestřel rodičům, kteří čírou a podivuhodnou náhodou dostanou do rukou školní časopis, upravenou a censurovanou verzi pobytu v zahraničí, tak, aby náhodou nepošramotila jejich mínění o ústavu, kterému svěřili své potomky. Nu, tady je:

Při nastupování bylo trochu zmatků, ale nikomu to nevadilo. Všichni byli uvolnění a nikdo nekřečil. Studenti našeho gymnasia jsou zodpovědní a vždy chodí v čas. Cesta autobusem proběhla bez sebemenších problémů. Všichni byli uvolnění a nikdo nekřečil. Rozdělování do stanů proběhlo bez handrkování a nepokojů. Všichni byli uvolnění a nikdo nekřečil. Jsme přeci všichni tolerantní mla-

dí lidé. Všichni dodržovali večerku, včas chodili spát. Zákaz požívání alkoholu, byv několikrát probranou věcí, byl dodržován jak profesory, tak studenty. Všichni byli uvolnění a nikdo nekřečil. Odpolední program byl nápaditý a pestrý, koneckonců pobyt u moře v sobě ukrývá široké spektrum potenciálních činností – výlet, výlet a plavání, plavání a výlet, fotbal a výlet, plavání. Ale nikdo kvůli tomu nekřečil. Hrome, zapomněl jsem na fotbal a plavání. Ale nešť, stejně to byla nejubožejší kombinace, po které ani pes neštěkl.

A vůbec bylo všechno až trestuhodně v pořádku. Kuchyně nejlepší, jakou si člověk dokáže představit a na jakou je zvyklý ze všech jídelen, které kdy navští-

vil. Holt Czechische Küche je k známá všude po světě, proč by ji nemohli servírovat i v Chorvatsku. Nikdo kvůli tomu nekřečil a všichni byli uvolnění. I závěrečné presentace se všechny vydařily na výbornou.

Cesta autobusem zpátky byla podivuhodně zábavná. Obsah balíčků s jídlem nás oblažoval prvních deset minut cesty, ale nikdo kvůli tomu nekřečil a všichni byli uvolnění. Naš autobus dorazil před školu první ze všech, což je úspěch největší. Jen ty bicykle v přívěsu dorazily až za tři hodiny.

Po celou dobu pobytu byli všichni uvolnění a nikdo nekřečil. Škola v přírodě se nám povedla.

Vasil P.

Názory

PORG má své CD

Na konci letošního června se publikum mohlo setkat s dlouho očekávaným výtvorem – školním kompaktem *Nahráno po škole*.

Pokud disk založíte do svého přehrávače, čeká vás ze začátku příjemná dvojice koled, umně zaranžovaná panem profesorem Uhlířem. Vůbec celkový duch nahrávky (ačkoli se na ní samozřejmě podíleli sami hudebníci) je prodchnut odpovědným přístupem profesionála. V dalších skladbách nás nicméně čeká několik dramatických stylových premetů, které mají zajisté zachytit všechno, co se v současné době na PORGu na hudebním poli podniká. To s sebou ale přináší několik úskalí: především rozbití do několika „stylových celků“ (koledy, jazz, Okurky, discosačka na závěr) – takový postup ale byl určitě plánován již dopředu a po přečtení vysvětlujícího úvodu na první straně bookletu jej lze i pochopit. Druhým otázkou je vůbec smysl vlastního nahrávání hudby, která ve škole (alespoň údajně) *žije* – právě profesionálním nahráváním ve studiu se neubrání dokonalému *umrtvení*, byť je nahrávka profesionálně skvěle zvládnutá, studio prostě nezachytí atmosféru. Vzhledem k tomu, že až na Mikišovo *Podzimní Blues* (č. 5) a dvě skladby Okurek, které jsou ale dostupné na jejich vlastním CD *Demáč (2000)* se jedná o převzaté skladby, se nabízí otázka, proč by si takovou nesourodou hudební žeh posluchač pouštěl. Hned se omlouvám za použití možná pejorativně znějící formulace v předchozí větě, chci vyjádřit obdiv hudebníkům zejména v opravdu skvělých jazzových a jazzrockových skladbách pod čísly 4 až 7.

Avšak, upřímně řečeno, pokud si opravdu budu chtít vychutnat geniální Zappovu *Peaches en Regalia*, pustím si ji raději z originální desky. (Zde si nemohu odpustit malé rýpnutí – název skladby byl změněn z originálního *Peaches en Regalia* na *Peaches in Regalia* – na významu se nic nemění, naopak z onoho nic neznamenajícího „en“ se stalo „in“, máme tedy „Broskve v korunačních klenotech“, přesto ale soudím, že originální název by měl být respektován. Zda mělo slůvko „en“ znamenat „in“ nebo něco jiného, už nám Frank Zappa nepoví...*)

Faktem zůstává, že skladby přinášejí největší radost jak hudebníkům, tak posluchačům, když „(...)se potulují po třídách o přestávkách, v klubu Salmovská nebo při Vodních slavnostech,“ jak popisuje v úvodu p. prof. Uhlíř, prostě když nejsou zataveny do plastické hmoty.

Zdá se, že smyslem cedéčka, na které bylo vynaloženo takové úsilí (taktéž popisované v předposledním odstavci úvodu), zůstávají *reklamní důvody*. Je to smutný, i když v poslední době už mnohokrát konstatovaný fakt: vše, čím se v poslední době škola navenek prezentuje, ať už záměrně nebo jaksi mimoděk, provází stále přítomný jasný cíl: nalákání sponzorů a reklama (což je zvláště škodlivé) i za cenu zakrývání některých faktů. Školní cedéčko prodchnul tento duch zejména v jeho účelu: jakési upoutávky pro sponzory, jak je vidět i na dalších stránkách bookletu: texty i kresby, *vykradené* z PORGa-zeenů, poněkud monotematicky zaměřené na tvorbu jediného Matěje Kotalíka, který navíc nebyl o svolení k otěštění těchto textů požádán a dnes se od těchto svých raných výtvorů, podle vlastních slov, distancuje.

Dovoluťte ještě na závěr několik poznámek ke skladbám: Dvojice skladeb Nukleárních okurek by stála za obšírnější analýzu spolu s jejich ostatními skladbami – na „Nahráno po škole“ ale jasně vynikají kytarové hráčské schopnosti Honzy Balcara, a to překvapivě v jazzových a jazzrockových skladbách – vyvstává tedy otázka, proč své umění rozpouští v tak mělkých a neinvenčních skladbách, jejichž texty jim opravdu na kvalitě nepřidají.

Obal cedéčka není veden žádným výtvarným záměrem – fotografie školních lavic s položenými nástroji a na tabuli křídou napsaným názvem je asi to první, co by každého při návrhu obalu školního cedéčka napadlo. Stačilo by jen málo – druhá fotografie, která byla vytisknuta na zadní stranu, je už daleko zajímavější a daleko spíše evokuje jistou atmosféru.

Ondřej Hojda

*Zemřel v r. 1993 ve třiapadesáti letech na rakovinu

Rozloučení se Salmovskou

Když jsem v minulém čísle nesměle naznačoval, že by mohla být další Salmovská, neočekával jsem, že by za mnou okamžitě po vydání inkriminovaného článku přiběhly myriády lidí a počaly mi plnými hrstmi cpát své literárně-dramaticko-hudební elaboráty, ale asi jsem přeci jen v hloubi duše doufal v malinko větší reakci než nesmělé Adélino zašpitnutí, že by měla nějaké básničky.

Přízneme si to otevřeně, z jednoho poetického výstupu, byť sebelepšího, se nedá vybudovat nosný a zajímavý program zvící hodiny a půl. Po několika dnech vyptávání a doprošování kde koho, jsem si jako další číslo mohl připsat hudební výstup pánů profesorů Kubíčka a Fanyse. A tím to haslo.

Nejspíš nemá cenu dávat v plen další výzvu, další termíny, žádat či prosit o aktivitu. Takže raději marně přemítám, jak se rozloučit s nedávnou zesnulou tradicí bez zbytečné hořkosti, bez lítosti a bez patosu. Snad jedině citací nedávno zesnulého básníka Ivana Divíše: „Je to k posrání, ale jen se neposrat. Jen se neposrat.“

Mikuláš Bryan

Od chvíle napsání tohoto příspěvku se mnohé změnilo:

5. 1. 2001

proběhne akce poměrně příbuzná, ale ne zcela nepodobná předcházejícím literárně-orálně-katastrofálním dýchávkům v Salmovské literární kavárně, ježto se však změnil majitel našeho oblíbeného objektu, celá veselice proběhne v

Balbínově poetické putice,

ležící neočekávaně v Balbínově ulici. Jak se tam dostat ví Pěta „Semnadrženej“ Kalfus. Příspěvky noste: Mikulášovi a Honzovy z oktávy.

Ještě ty novoty

0 nové podlahové krytině – parketách, pro nově příchozího zdánlivě nejmenší změně, která se na PORGu v rámci stavebních úprav udála, se v předešlých dvou článcích zmiňují Eva i Jakub. Oba se od nich (resp. jejich kritiky) odrážejí dál, k vyšším myšlenkám. Já u nich zůstanu. Na začátek si přečtete dva citáty z dnes už téměř pradávňého tisku, na které jsem narazil při probírání se výtřížkovým archivem PORGu:

„Zařizovací náklady budou poměrně nevelké. Chceme si dopřát jediný luxus, a to jsou koberec do tříd. Jen jednou v životě jsem učil ve třídě s kobercem – byla to myslím původně síň tradic – a to si nedovedete představit ten rozdíl v atmosféře.“

– To řekl Svobodnému Slovu Ondřej Šteffl, zakladatel gymnázia, 28. srpna 1990, tedy několik dní před vlastním započítáním jeho historicky prvního školního roku. To ukazuje, že koberec hrály důležitou úlohu v samých začátcích PORGu, zatím dokonce neexistujícího. Že se ujal a plnily svůj úkol, nás přesvědčuje další citát, tentokrát od paní psychologičky Ludmily Trapkové z 10. 8. 1992:

„(...)Kdyby se mě někdo zeptal: ‚A jaká ta atmosféra vlastně je?‘ řekla bych: ‚Takový příjemný nepořádek.‘ Ale kdo ví. Možná bych vám sdělila něco více o svém vztahu k pořádku a vy byste to viděli jinak. Tedy konkrétněji: Ve třídách jsou koberec, které pohlcují zvuk, a místnosti působí teple.“

Nemusíme si ale jistě argumentovat jen tím, co někdo kdysi napsal. Stačí, když po sobě vstoupíte do třídy s kobercem a do třídy s parketami a do třídy s kobercem. Chlad a teplo. Cizota a domov. Uniformita a vlastní tvář. Tady se zastavíme – skutečně, tři nově vyparketované učebny působí až neuvěřitelně stejně. V oktávě jsem si dokonce všiml malého stupínku v prostoru před tabulí, který se z parket vyloupil. Od zbytku třídy jej odděluje zlatá lišta. Že by jakési dělení území? Profesor už není partnerem, ale stojí o několik centimetrů výše...

Ale i subjektivní, estetické argumenty, které zjevně mat-fyzikálnímu vedení naší školy nepřipadají relevantní, mají svůj reálný základ. Především – **pohlcování zvuku**. Zkoušel jsem v parketové třídě (primě) promluvit k osobě, která stála asi tři metry ode mne, zatímco na druhém konci třídy se středně hlasitě bavila skupinka primánů. Neslyšeli jsme se. Zvuk byl, artiklace se rozpadla. Nejhůře ovšem v takových třídách dopadnou profesori, kteří tam mají učit. Musí sami sebe převát. Mimochodem, větší hluk (nejspíš jste si toho ani nevšimli) je i na chodbách – bě-

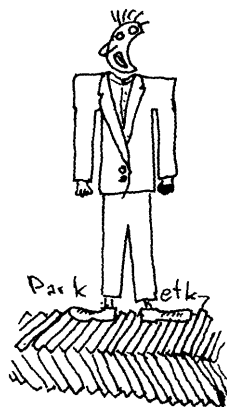
hem stavebních úprav totiž zmizel sporadicky rozmístěný nábytek, který tam splňoval stejnou funkci – primání ani nemusí ječet tolik, co ječí, aby byli slyšet po celé škole.

Dalším ochuzením po odstranění koberců je **výrazné zmenšení prostoru tříd**. Mám na mysli, že se drasticky zmenšil komunikační prostor v takové učebně – koberec na rozdíl od parket neodpuzuje k posazení a vytváří se tak vlastně další „patro“, kde se dá existovat. Rád vzpomínám na některé hodiny literatury a především dramatické výchovy v nižších ročnících, kdy jsme se přesunutím pracovního prostoru do kroužku na koberec zbavili lavic, které se prostě občas stávají spíše bariérami pro komunikaci. „Nenápadné“ zrušení dramatické výchovy v primě a sekundě je sice řešení, mě se ale jeví jako to úplně nejhorší.

Druhou, menší část své poznámky bych chtěl věnovat nové úpravě pavilonu. Opravdu velkorysá rekonstrukce zcela přebourala střed pavilonu: vznikla útulnoučká několikametrová chodba s holými stěnami, vrcholící dveřmi do záchodků. Ze severního křídla byla „vykopnuta“ výtvarna – přestěhovala se z relativně slušných světelných podmínek do tmavého sklepa a byla nahrazena skvělou přírodovědnou učebnou. V té se opět uplatnil nový trend „omyvatelných“ podlahových krytin (ty mají ale své opodstatnění jen v pracovních prostorech, jako je výtvarna nebo laboratoř) a navíc sem byly zakoupeny naprosto nesmyslné židle, ze kterých sedící neustále sjíždí dopředu na lavici, i a nutí ho tak vlastně do značně uzavřené tělesné polohy (opření o lavici), která má prokazatelně špatný vliv na držení těla a potažmo i vnímání vyučujícího.

Pokud by zde měl být nějaký závěr, pak tedy, aby vedení školy lépe promýšlelo své investice a hlavně – **VRAŤTE NÁM KOBERCE!**

Ondřej Hojda

Parketky

Na začátku roku mě po obvyklé euforii přepadla obvyklá deprese. Jako obvykle. Neobvyklé bylo, že deprese byla hlubší než obvykle a nebyla z toho, že skončily prázdniny. Naprosto mě totiž vyděsilo zjištění, že v několika třídách jsou místo koberců PARKETY. Nejde o to, že by se mi parkety nelíbily (i když – nelíbí se mi), jde o to, čeho jsou symbolem a co naznačují o dalším vývoji školy.

Už jsme si zvykli, že do toho, co se ve škole děje, nemáme co „kecat“. Respektive, můžeme o tom dlouze diskutovat s třídním, můžeme se rozčilovat, můžeme psát vysoce tendenční petice, při nejlepším můžeme dosáhnout diskuse s p. ředitelem Klausem a p. prof. Plecháčkem, ale to je tak všechno. Už víme, že náš názor bude vyslechnut, vyvrácen (na všechno lze najít argument – v nejhorším ten: „tak to prostě je, smiřte se s tím“) a nakonec p. prof. Klaus pokývá hlavou, odejde a udělá přesně to, co chtěl, neboť na naší škole neexistuje mechanismus, kterým mu v tom zabrání.

Proč tedy nezakládáme studentské rady? Možná si ještě pamatujeme na „Laubriádu“ a co z toho pošlo. Nemám na mysli konkrétní postuláty o směru školy. Katastrofálním důsledkem tehdejších zdoluhavých a na konci už skutečně neplodných diskusí je, že se diskutování o škole chápe jako cosi nezapadlého, už překonaného a vlastně nepatřičného. Tenkrát skončily diskuse zhnusením na straně rodičů a pocitem marnosti u studentů. Byl vytvořen ošklivý precedens, totiž, že studenti by se měli hlavně učit a ne si užívat pubertálních záchvatů v diskusích o škole.

Ale jak už jsem řekla, za tohle všechno jsme si zvykli. Koneckonců, zvykne se si i na parkety. Chtěla bych jen pana ředitele upozornit, že by se cesta, kterou nastoupil, nemusela vyplatit ani podle jeho měřítek.

Zamysleme se nad tím, co dělá naši školu tak *výjimečnou a prestižní*. V současnosti jsou to hlavně dobré výsledky v různých „hitparádách“ (aspoň předpokládám – asi se sem děti nebudou hlásit kvůli velké zahradě, což?). A proč? To, že je nás 160, nám umožňuje (a nutí nás) uvažovat v individuální rovině. Musíme si tedy říci (například): „Havlín, Turba, Gaydečková, Kroftová a spol. napsali dobře sondu Maturant“, a nikoliv: „oktáva 99 napsala dobře sondu Maturant“. Když zkoumáme tímto způsobem výsledky, zjistíme, že úspěch v určitém roce nebyl zajištěn ani tak kvalitou výuky, jako spíše vyšší koncentrací nadaných studentů. Nadaní studenti samozřejmě zvyšují prů-

Zahyne duch PORGu?

měry i na jiných školách, ale pokud je v ročníku 100 studentů, průměr je „průměrnější“ ergo nadaní jedinci zmizí v davu. U nás záleží na každém člověku.

Troufám si tvrdit, že vyšší koncentrace nadaných studentů byla způsobena jiným druhem přijímacích zkoušek. To, že má škola studenty vynikající jiným způsobem než na ostatních školách (třeba tím, že se umějí dobře vyjadřovat, jsou tvůrčí, iniciativní atd., než že dobře vypočítali pět příkladů z matematiky a udělali slovní rozbor) jí může umožnit „vyšvihnout se“ nahoru i při např. materiálních nedostatcích. V současnosti se bohužel dělají na PORG zkoušky až bolestně podobně těm „běžným“.

Další mé upozornění se týká samotných parket, respektive zmišení koberců a mizení i ostatních exatributů PORGu, jako jsou alternativní výuka, chápání souvislosti a obecně snaha vycházet studentům vstříc. Udělala jsem si soukromou anketu mezi studenty PORGu. Ptala jsem se jich, proč sem šli nebo co bylo rozhodujícím faktorem, který rozhodoval mezi PORGem a státní školou. Odpověď byla u všech děsivě stejná: „Protože tam měli pomalovaný zdi a koberce ve třídách!!!“ Tedy ne díky velké zahradě. Ne díky převážně mužskému profesorskému sboru ani díky prvenství v Kalibru. Tyhle věci jim totiž mohou poskytnout i státní školy, a zadarmo. Naše škola nebyla specifická tím, že se na ní studenti hodně naučili, ale tím, že se tady mohli (aspoň teoreticky) rozvíjet jako osobnosti a bylo tu příjemnější prostředí (= pomalované zdi, gauče, koberce), vstřícnější profesori a škola si zakládala na tom, že ke studentům přistupuje jako k osobnostem. Tento trend však PORG pomalu opouští. Tím nechci říci, že mám pocit, že mě profesori neberou jako osobnost, spíše se mi zdá, že už se tyto věci neberou jako výsada, ale jako individuální záležitost mezi profesorem a studentem.

Jak už jsem jednou řekla, velká zahrada mnoho nových zájemců nepřitáhne. V začátcích PORGu se k přijímacímu řízení hlásilo okolo dvou stovek studentů, kteří sem nešli kvůli prvnímu místu v Kalibru, ale z důvodu výše uvedených kvalit. Dnes se nám o dvou stech uchazečích o studium na naší škole může jen zdát. Záleží-li panu řediteli tolik na prvním dojmu, který u nás návštěvník získá, nebyla by potom investice do každoročního čištění koberců efektivnější reklamní tah, než letáčky???

Eva Šťastná

Duch PORGu hyne. Neděje se to nijak dramaticky, jeho umírání není doprovázeno efektními záchvaty či vykašláváním krve. Spíše jde o postupnou degeneraci. Abych objasnil, co je tím „duchem PORGu“ myšleno, uvedu několik příznačných faktů: Mízí, a to zvláště v tomto roce,

Tvůrčí aktivita odrážející se v Salmovské a PORGazeenu. Sexta již několik let nehraje dříve obvyklé divadelní představení, představení uskutečněná mají kolísající úroveň, ale i ty vynikající (např. červnové *Sáňky se zvonci* loňské kvinty) navštěvují pouze babičky herců a minimální vzorek nás ostatních.

Dlouhodobě klesá zájem studentů o dění ve škole. Tyto a další příznaky vzrůstající apatie mají jednu zásadní příčinu – **klesající hladinu hrdosti na školu.**

Mám-li však být na školu hrdý, mám-li se s ní ztotožňovat a cítit se být její součástí (součástí aktivní a tvořící, nejen trpně přijímající), mám-li se namáhat pro její zlepšení, musím mít pocit, že je **výjimečná**, že za to (a také o to) stojí.

PORG vždy výjimečný byl. Ať to zní jakkoliv elitářsky, právě tato výjimečnost, ojedinelost byla nejsilnějším důvodem:

- a) pro studenty, aby věnovali škole svůj volný čas a zapojovali se i do akcí „navíc“.
- b) pro profesory, aby stále vymýšleli nové postupy a projekty, učili věci, co jinde ne učí, taktéž dělali něco „navíc“.
- c) i pro rodiče, že stojí za to platit školné, aby jejich dítě vospělo v rozumnou, tvořivou a samostatně myslící bytost.

(Mimochodem, máte pocit, že škola dělá „maximum pro rozvoj osobnosti studenta“? Já takovou atmosféru na škole nevnímám. Spíše jako by se rozmáhala průměrnost, strach vyniknout.)

Tato výjimečnost bohužel zvolna eroduje. Najít univerzální důvod pro tuto erozi lze stěží – obvykle to bývá odbýváno bonmotem, že revoluční nadšení z počátku devadesátých let a založení PORGu vyprchal. Ano, velmi příhodné – co můžeme dělat proti běhu dějin, tady máme objektivní a nezvratný důvod, proč nebýt aktivní, proč se nesnažit udržet si svůj specifický charakter.

V této souvislosti si dovoluji označit jednoho z viníků – je jím kromě již zmíněné lenosti studentů i ředitel školy pan Václav Klaus. Čím že se podle mého názoru provinil?

Soustavným potlačováním možností studentů něco na škole změnit. Kdykoliv pan ředitel něco na škole mění, programově se nezajímá o názor studentů. Ať se již jedná o změnu systému hodnocení, zrušení třídních fondů, nebo např. naposledy odstranění koberců ze tříd a zavedení ošklivých parket. Pokud nějaká diskuse proběhne, pak je to již s křížkem po funuse, tj. bez možnosti ovlivnit realitu.

Mimochodem, třídní fondy mají jednu věc společnou s oním legendárním malováním na zdi. Obě tyto věci umožňovaly studentům měnit své „teritorium“, svůj životní prostor podle vlastních (byť někdy esteticky sporných, nebo nedejbože dokonce neekonomických) představ. To je podle mého názoru pro možnost ztotožnění se se školou velmi důležité. Stejně jako pokrytí podlahy. Je zásadní rozdíl mezi kobercem, navozujícím atmosféru obývacího pokoje, a mezi parketami, navozujícími pocit sokolovny.

Ptal jsem se jednoho oktávána, co říká těm „parketkám“. Jeho odpověď byla příznačná – „Nelíbí se nám, ale diskutovat o tom s Klausem nemá cenu, protože představa, že by naše názory něco změnily, je přímo absurdní.“

Přesto si myslím, že je chyba rezignovat na diskusi a propadat apatii a nezájmu. Možná, že by situaci prospěla nějaká forma studentské rady – ne že by se snad měla scházet pravidelně a „úřadovat“, minimálně by ale mohla být prostředníkem mezi vedením školy a studenty – je fakt, že v současné době ředitel nemá možnost diskutovat se studenty a k jejich názorům přihlídnout při svém rozhodování, ani kdyby o to měl zájem – zkuste diskutovat se stošedesáti lidmi najednou. Fungování takové rady je ovšem možné pouze za dvou předpokladů – že bude vedení školy ochotno ji brát jako partnera k diskusi, ale především – že bude někdo ochotný zvednout zadek a v té radě se angažovat.

Jakub Seidl

Parkety, novoty a duch PORGu

Byl jsem velmi mile překvapen, když jsem byl redaktorem PORGazeenu vyzván k případné reakci na tři septimánské články. Dát ve stejném čísle příležitost druhé straně, aby se rovněž vyjádřila – to je jev, který z našich novin a časopisů (a to ještě jen některých) vymizel tak zhruba před 60 lety. To myslím zcela bez ironie.

Menší radost jsem pak sice pochopitelně prožíval při čtení inkriminovaných příspěvků, ale nebýt dvou maličkostí, ani bych žádnou reakci nepsal. Články jsou sice ostré, nicméně ředitel je tu mimo jiné od toho, aby byl kritizován, když se někomu něco nelíbí.

Samotná reakce:

1) Ve všech zmiňovaných člancích mi poněkud chybělo uvedení faktu, že v septimě (odkud jsou všichni tři pisatelé) koberec je a až do jejich maturity v roce 2002 zůstane (pokud tedy budou chtít).

Jestli se naopak oktavání nebrání parketám z důvodu, „že to je stejně jedno“, to nevím. Nevědí to však ani pisatelé článku (v tomto případě Eva) a minimálně na rozdíl ode mne na červnové oktavánské třídnické schůzce „o parketách“ nebyli.

2) V článku Evy nepokládám za korektní závěrečnou zmínku „...dnes se nám o 200 uchazečích ani nezdá“. Pokud Eva ve zbytku článku nepřímo kritizuje mě, coby ředitele, pak bych za korektní považoval srovnat čísla z roku 1998 (než jsem se ujal funkce) s dneškem a nikoli se stavem z let 1991 a 1990, kdy byl PORG široce daleko jediná nestátní škola.

V dubnu 1998 se přihlásilo k prvnímu (normálnímu) kolu přijímacích zkoušek do primy 39 uchazečů (přišlo jich 36), proto se dělalo ještě kolo druhé (16 zájemců), celkem tedy 55.

V dubnu 2000 se k přijímacímu řízení dostavilo 127 uchazečů, druhého kola (které se dělalo jen proto, že pár dětí bylo na první kolo nemocných) se pak účastnilo 9 uchazečů, celkem tedy 136 (loni 95).

Poměr 39 (36) : 127 považuji za velmi výrazný (a za úspěch školy i svůj). Zejména, pokud si uvědomíme, že (čistě demograficky) dětí je méně a osmiletých škol v Praze více.

Mimo jiné v roce 1994, když se vybírali dnešní (dle tvrzení autorky – „velmi nadaní“) studenti septimy, se vybíralo z menšího počtu uchazečů. Více uchazečů bylo naposledy v roce 1992. 200 a více uchazečů bylo pouze v letech 1990 a 1991.

Zbytek mé reakce je pak již pouze souhrn subjektivních názorů k dané problematice:

a) Duch PORGu hyne. Zcela zřetelně si pamatuji na rok 1993 (to ještě dnešní septimáni začínali pátý ročník ZŠ), když jsem začal na PORGu učit. Hlavní články v PORGazeenu (tehdy teprve nějak začínal nebo to byl jiný tehdejší studentský časopis) se týkaly problému, že „Duch PORGu“ hyne. „Duch PORGu“ pak hynul velmi silně i v dalších letech, zejména v době takzvané Laubriády. Nyní „Duch Porgu“ hyne opět. Pevně věřím, že bude „hynout“ ještě za dvacet let.

b) To, že se Jakobovi sháněly těžko příspěvky do tohoto PORGazeenu, že studenti dosud nezorganizovali Salmovskou (ani divadlo) nijak nesouvisí s parketami, fasádou školy, židlemi v pavilonu atd.

Nechť Jakub uvede, kdy škola (nebo já osobně) sebeměně bránila (nebo jenom nepodpořila) jakémukoli projektu studentů podporujícímu „Ducha PORGu“: Divadlo, časopis, soutěže, noční promítání, sportovní aktivity, sbírka na studenta v Indii, céděčko, fotosoutěž, třídní akce...

Dovolím si v této souvislosti i neskromně připomenout, že vytvoření školního CD či proběhlá fotosoutěž byly **moje** nápady (fotosoutěž navíc mnou takřka 100% organizována) zrealizované v letošním roce. Jistě, jsou to jen dvě akce (a možná to není ten „Duch PORGu“, co mají autoři na mysli), ale ve škole je kromě mě ještě 175 studentů + 20 učitelů. Přispělo jich aspoň 10% (dle svých možností) podobně?

c) Ondřej má pravdu v tom, že v primě se díky parketám zhoršila akustika. S bytovými architekty hledáme řešení.

Parkety ve škole (v naší) byly odjakživa, za normalizace je pobili dřevotřískou a linem, posléze kobercem. I pod septimou jsou původní parkety. Jediné místo, kde nejsou, je původní (a nyní znovuzobjevený) stupínek v oktávě – proto asi ta Ondřejovi v žaludku ležící zlatá lišta „symbolizující vyvýšenost pedagoga“. Ach jo.

Václav Klaus

Jsmo mladí a krásní

Když jsem před rokem, byv ještě mladým a neotrkaným zájcem s touhou bouřit a bořit, vyvěsil na školní nástěnku letáček vyhotovený vedením školy se zvýrazněnými pasážemi, které jsem považoval za obzvlášť zábavné, byl jsem bezmála odveden před kárnou komisí. Nakonec se to obešlo jen s drobným otcovským pokáráním od pana ředitele, nesoucí se v duchu „kdybyste radši udělal něco konstruktivního“. Na celou věc se po několika dnech v poklidu zapomnělo.

Dnes má škola letáček zbrusu nový a dlužno říci, že o poznání smysluplnější, než byl ten minulý. Nevím, mohu-li si za to přičítat jakékoliv zásluhy, ale i tak mám radost, že zmizely formulace jako „krásná a rozlehlá zahrada“, i když je nám stále

podsováno, že ji často využíváme k zábavě a odpočinku, že je počítačová síť dnes již opravdu „moderní“ a „s přístupem na internet po celý den“. Podobných nadneseností bylo opraveno vícero, jak zjistíte bedlivým porovnáním obou inkriminovaných textů.

Vedení školy patří za toto vřelý dík a zároveň i můj obdiv za schopnost podívat se pravdě do očí a místo reklamy podávat informace. Jen mě přeci jen malinko mrzí zarputilé trvání na komické a poněkud nešťastné formulaci „Profesorský sbor je přiměřeně mladý...“.

Mikuláš Bryan

* * *

(Adéla Gemrothová)
(21. 10. 2000)

Vesmír je černý koktejl z ostružin
jsem slámka, která saje
duchovní mléko hvězdných dálav

A vždycky znova zatoužím
mít na něj výhled jako z ráje
můj bét a jód a táw

Vesmír je plný drobného zrní
je na nebeské klenbě
a svítí nad zemí

nebeská šelma si do noci vrní
i když mám oči jen dvě
přec údivem z té podívané oněmím

Je sto tak jako jedna hvězda
tolik, že nevím si to představit
a přece je zná všechny jménem

spím a přec se mi to nezdá
malá se mohu před něj postavit
a zná mě cele
když mě do náruče něžně bere
jsem jméno Boží psáno jeho perem.

* * *

(Adéla Gemrothová)
(12. 1. 2000)

Mít vlasy z vlny ovčí
a rty mít světlým medem
i ze slaného větru oči
těž tělo míti kluzkým ledem

To by ses, milý, do mě jda
spíš procházel mým stínem
a tápal jako v noci tma
po tom mém hlubokém klíně

Býti tak tichou pěnou
V kapce moře solí
neviditelnou rybkou

To byla bych Ti potom ženou
jakou Bůh Adamovi stvořil
a ne jen rýží sypkou

JÍZDA

(Neznámý čínský autor, překlad Bohumil Mathesius)

V oblaku páry letíme – já i má brůna.
Zahnědlé lesíky pádí mi vstříc jak psi.
Chrám. Gong zní ránem. Kosé slunko visí
jak přicloučená lampa kalnou mlhou.

Hle, štěstí: koně mezi koleny
tak letět zlatem polí zrosených!
Šíp. Padám. Zvoní zem. Kůň vzepjatý
do světla stoupá. Z prázdných očí dvou
trčí mu hrůza jako černá věž.

VEHOR

(Matěj Kotalík)

In nūbe nebulae volitō meā cum brūnā
Silvulae autumnī currunt ad mē ut canēs
Aereus sonat, sōl in caelō trānsversus pendet
Ut obumbrāta lampas semper māne natat.

Ěn fortūna – equus mihi inter genua est
Ah, iam in aurō rōris agrī currere sīc!
Sagitta ecce, cadō, terra etiam sonat
Equus nunc liber est, ad lūcem ascendit is.
Oculī equī inānēs sunt in hōc horrōre
Et horror hīc haeret sīc velut nigra turris.

PORG skrze roky

Na PORG letos v září přišli studenti už podesáté. Nikdo (naštěstí) nepožádal žádné pompézní oslavy, ani nebyly (zatím) pořádány žádné výroční večírky. My v PORGazeenu jsme se rozhodli pro mírnou formu připomínání: náhled do historie. Neboť, ačkoli se nám to nezdá dnes velmi rychle zapomínáme věci, které byly ještě před nedávnem samozřejmostí. Ti, co pamatují, mohou utřít nostalgickou slzu, anebo si osvěžit zašlé vzpomínky. Ti, co nepamatují, se mohou poučit a patrně se budou leccemu divit.

gickou slzu, anebo si osvěžit zašlé vzpomínky. Ti, co nepamatují, se mohou poučit a patrně se budou leccemu divit.

V tomto a následujících číslech bude vždy část historického miniseriálu „PORG skrze roky“ a rozhovor s osobou, která je nějakým význačným způsobem spjata s dějiny naší školy.

Ondřej Hojda

2000

Někdo už má nové tisíciletí a někdo ne. Je to deset let, co byl založen PORG V září jedeme na Běstvinu s primány, a to jako první třída, která už tam sama byla coby prima - cyklus se uzavírá. Klaus vylučuje dvě terciánky za kouření marihuany na záchodku. V otázce drog od nynějška škola zastává „velmi konzervativní postoj“.

Červnové škola v přírodě se konají po celé Evropě: dvě na Slovensku, jedna v Irsku, jedna ve Francii, jedna na Ukrajině a dvě doma. V září je v Praze jednání MMF a tak se jedeme schovat do Chorvatska, podruhé na Murter. Zdá se, že místa konání škol v přírodě se začínají opakovat v tříletých cyklech - snad nepojedeme příště do Štředonína! Škola dostává novou omítku, střechu a fyzikální učebnu. Svítivá žluť provokuje k zašpinění. Počítače ve třídách sice částečně odstranily sektu „paňanů“ z počítačové učebny (přesto zde ale někteří studenti žijí půlživot – pozn. graf.), zároveň ale výrazně rozšířily jejich základnu. Odešla prof. Elstnerová a Mike odjel zpátky do USA.

1999

Tento rok není zapsán jako rok velkých změn. Jen se rozvíjí, co bylo dříve započato - ředitel Klaus stabilizuje ekonomickou situaci školy. Vychází PORGazeen 22 - 26. Ondřej Hojda diskutuje o smyslu vyučování matematiky, matematici mu to vyvrací. Z důvodů údajného houbového napadení je poražen a rozřezán růžový kaštan na školním dvoře, jeho dosud nejkrásnější dominanta. Odchází profesor Suhomel (opouští jako třídní primu), profesorka Reslová (ta odjela na rok do Glasgow) a profesorka Fořtíková (ta se stěhuje do Jablonce; jak se ještě na podzim ukazuje - pouze dočasně). Odchází také roditel liverpoolský alkoholik McKeown. V červnu se mezi dalšími školami v přírodě koná i Pleva Tropy - Plecháčková a Valášková obdoba drsného závodu, při kterém se pohybujeme v prostoru jižní části Šumavy. Na Soumarském Mostě potkáváme Suhomelovu školu v přírodě, která právě absolvovala 36-hodinový pochod a skoro všichni spí. V září přichází svěží dvojice nových angličtinářů - Petr Fantys a Mike Baugh. Honza Kalivoda laje Klausovi, že neotevřel volitelnou architekturu. Koná se druhá, třetí a čtvrtá Salmovská. PORG se, převlečen do kostýmů, účastní úchylného „Leopoldova korunovačního průvodu“.

Pan profesor Roleček byl kvůli autonehodě zcela vyřazen z provozu (školy), a to od ledna do června. Místo něj přichází na krátkou dobu prof. Procházka, který je úžasný a vypadá jako Krteček. V květnu odmaturoval Mikiš, František Havlín, Komča, Jaromír a celá ta veselá oktáva '99. Prof. Jirman nemůže odejít na plánovaný sabbatical. Prof. Valášek zahajuje svou civilní vojenskou službu ve školní knihovně. Příjímá zkoušky se mění s pohovorů a psychologických testů na znalostní testy. Oproti dřívějšímu vyvěšení výsledků v abecedním pořadí je zvolena forma žebříčku.

Týden v listopadu trávíme podruhé ve Střelských Hošticích, kde vychází deník *Posel od Otavy*. Přijeli jsme tam v době podzimního barevného listí, odjíždíme z vydatně zasněženého areálu. Šéfredaktorství PORGazeenu je předáno Jakubu Seidlovi. (jakože jste se nezmínili o Mě! – pozn. graf.)

1998

Na počátku roku se dokončuje transformace na obecně prospěšnou společnost. Odchází profesorka Pohanková, která se začíná jmenovat Márquesová. Probíhá boj za nezrušení letních škol v přírodě - prozatím je vyhrán. Konkurs na ředitele vyhrává dosavadní učitel zeměpisu a ekonomie Václav Klaus. „Vzal jsem na svá bedra určitou odpovědnost a tato odpovědnost je velká. Proto mám určitá práva či pravomoci, které z funkce ředitele plynou. Jedním z nich je třeba právo vybírat si své spolupracovníky,“ řekl mimo jiné v rozhovoru pro PORGazeen.

Vrací se prof. Plecháček z cesty kolem světa. Říjnová škola v přírodě má téma „Prácheňský region“ a vzpomínky na to hezké většinou lidí přehlušují vzpomínky na hnusné stravování. Jdeme si udělat smaženici z hub v lese a na večeri do restaurace. Silvestr hraje Hlízovou věž ze Zvíkova, literární projekt vraždí literáty. Přijíždí tam Martin C. Putna a v závěru své přednášky uráží ženské publi-

kum svým vyjádřením o ženské literatuře. Necitlivě a kontroverzně je vypuštěn prostřední kód chápání souvislostí, ruší se oddělené hodnocení mluveného a písemného projevu v jazycích. Proběhne první Salmovská. Spolu s oktávou '98 se definitivně PORGem loučí Ondřej Štefl, který si v této třídě dosud nechával vyučování matematiky. Sexta poprvé v květnu odjíždí na biologický terénní výjezd s prof. Fořtíkovou a Miloněm. Před Vánoci probíhá první filmová noc s Monty Pythony. Jarda a Silvestr resuscitují čajovnu.

English page

Ridin' The Rails And Learnin' Czech

Jet po kolejích a učit se česky

Riding trains can be pleasurable. I know many Czechs complain about ČD. The trains don't run on time and when they do they're dirty and the staff are surly and the list goes on and on and on. But I like the trains here. When I lived in Beroun I used to visit Prague two or three times a week and the train ride along the Berounka was a pleasure. The views were always pleasing. And it was a real treat to get a compartment to myself. I'd close the door, sit back and admire the river whilst listening to the sound of the wheels rolling on the tracks – very pleasant. It's true that the buses ran more often than the trains but I found the buses to be too crowded for comfort, particularly when two or three passengers were engaged in mobile telephone conversations. For some it must be difficult to imagine how we ever live without them. But we did! Anyway that's another story.

Trains can be educational too. You never know whom you'll meet like the man I met from Pilsen who tried to tell me about Czechs. When he found out I spoke English he couldn't wait to give me a history lesson about the American troops passing through his city during World War Two. I think he felt bitterly disappointed that the Americans let the Russians get to Prague first and believed that if the Americans had done it first the last 50 years would have been kinder to the Czech people, but I digress. Then he went on to tell me if tragedy strikes a Czech, for example, his pig takes ill and dies, he doesn't hope that his neighbour's pig stays healthy. On the contrary he wishes his neighbour's pig would die too.

You can even learn to speak another language on Czech trains. I bet ČD doesn't know their passengers are providing this free service. One Sunday evening on a train packed full of young soldiers returning to barracks I had to share my compartment with two of them who were engaged in a most important conversation. One of them, whilst eating a sandwich, listened very carefully to every word his companion uttered. His friend talked and talked and talked; I thought to myself, is his story ever going to end? Whilst one talked the other chewed. Occasionally, in every possible tone of voice and speed, the hungry one would say a couple of words – in fact they were the only words he spoke between Smíchovské nádraží and Beroun. He said the same words so often and in so many ways, I had them memorised before the train had even passed Dobřichovice. Of course when I got home I pulled out my česko-anglický slovník and searched for them but in vain. I could say the words, but I couldn't find them in my dictionary. And I had no idea what they meant. I eventually learned from a Czech mate that "ox" has more than one use: "Ty vole!"

Steven Pruner

Jet vlakem může být příjemné. Víím, že si mnoho Čechů na dráhy stěžuje. Vlaky nejedí včas a když ano, personál je nevrlý a hrubý a tak dále a tak dále a tak dále. Ale já mám rád tuzezemské vlaky. Když jsem bydlel v Berouně, byl jsem zvyklý tak dvakrát či třikrát týdně jezdit do Prahy. A cesta kolem Berounky byla potěšením. Výhled byl vždy příjemný a byl to krásný požitek mít kupé sám pro sebe. Zavřel jsem dveře, sednul si dozadu a obdivoval řeku, zatímco jsem poslouchal zvuk kol jedoucích po kolejích – velmi příjemné. Je sice pravda, že autobusy jezdily častěji než vlaky, ale mně přijdou nepohodlně přeplněné. Zvláště pak, když jsou dva nebo tři cestující zabráněni hovorením do mobilního telefonu. Pro některé je těžké si představit, jak jsme vůbec mohli bez nich žít. Ale žili jsme! To už je však jiný příběh.

Vlaky mohou být také výchovné. Nikdy nevíte, koho potkáte. Třeba jako já toho muže z Plzně, který se mi pokoušel vyprávět o Čechách. Když přišel na to, že mluvím anglicky, nemohl se dočkat, až mi dá lekci z dějin o amerických jednotkách, které prošly městem za druhé světové války. Myslím si, že byl rozhořčeně zklamán tím, že Američané dovolili Rusům, aby se dostali do Prahy jako první. Věřil, že kdyby to Američané nedopustili, posledních padesát let by bylo k českému národu milejší, ale já nesouhlasím. Potom mi začal vysvětlovat, že když Čecha zasáhne neštěstí, např. když mu onemocní a zemře prase, tak doufá, že ani to sousedovo nezůstane zdravé a že také zemře.

Ve vlaku v Čechách se dokonce můžete naučit i cizí řeč. Vsadím se, že ČD ani netuší, že cestující poskytují tuto službičku zcela zdarma. Jedno nedělní odpoledne ve vlaku plném vojáků, kteří se vraceli do kasáren, jsem se musel podělit o své kupé se dvěma z nich. Byli zabráněni do velice důležité konverzace. Jeden z nich, zatímco jedl sendvič, velmi pozorně naslouchal každému slovu, které pronesl jeho společník. A jeho kamarád mluvil a mluvil. Sám pro sebe jsem si pomyslel, jestli ten jeho příběh vůbec někdy skončí. A zatímco mluvil, ten druhý žvýkal. Pouze občas pronesl hladovec pár slov, vždy jiným tónem a jinou rychlostí. Vlastně to byla jediná věta, kterou řekl mezi Smíchovským nádražím a Berounem. Ta stejná slova opakoval tolikrát a na tolik způsobů, že jsem si je zapamatoval, ještě než vlak vůbec projel Dobřichovicemi. Samozřejmě, když jsem se dostal domů, vytáhl jsem svůj česko-anglický slovník a nedomohl jsem, ale zbytečně. Uměl jsem ta slova říci, ale nemohl jsem je najít ve svém slovníku. Tudíž jsem neměl ani ponětí, co ta slova znamenají. Nakonec jsem se od svého českého kamaráda dozvěděl, že slovo „ox“ má více než jen jeden význam: „Ty vole!“

Překlad: Joachim Veselý

Jaroslav Jirman

„Pořád tu pulzuje ten správný život“

Jaroslav Jirman je v současné době (po odchodu p. prof. Zelenky) posledním profesorem, který působí na PORGu od jeho začátků. Narodil se v roce 1958 v Novém Městě nad Metují, vychodil gymnázium v Dobrušce. Po dvouleté vojenské službě studoval Katolickou teologickou fakultu, posléze působil jako farář v různých farnostech ve východních Čechách, dále pak v osmdesátých letech pracoval jako noční hlídač a zároveň studoval na VŠCHT. Studia tam ale nedokončil, protože v roce 1990 nastoupil jako učitel na právě se formující První Obnovené Reálné Gymnázium. Jako posledního „přeživajícího“ z původního profesorského sboru jsme se jej ptali na toto období, ale i na současnost a vyhlídky PORGu.

Jak jste se dostal k okruhu lidí, kteří stojí u zrodu PORGu?

Mám dojem, že jsem si v novinách přečetl inzerát, že se hledá učitel latiny, byly tam k tomu nějaké požadavky, například napsat, jak si představuji výuku. Pamatuji se, jak jsem to smolil v Krkonoších na chalupě a pak si pamatuji konkurs, kde se šlo asi osm latinářů. Ondřej Šteffl potom s užším týmem lidí, kteří také učili na gymplu rok nebo dva, byl konkursní komisí. S těmi jsme se při konkursu volně bavili, především o tom, jak si představujeme práci s mládeží v hodinách, bylo to docela zajímavé a příjemné. Myslím, že v tom užším týmu byl taky Jirka Podzimek, který vypracoval test pro adepty, kde měl člověk zaškrtnout literaturu, kterou přečetl. Byly v něm různé chytáky, třeba byli vyměněni autoři a názvy těch děl, nebo tam byly napsány neexistující knihy a podobně.

S jakými idejemi jste šel do školství?

To už si vůbec nepamatuju.

Asi už tehdy bylo jasné, že PORG je (nebo bude) jakási jiná škola...

Já jsem tehdy dělal nočního hlídače, a k tomu školství jsem tehdy už směřoval, v podstatě „dvěma cestami“: Jedna už dnes zní jen jako humor, protože my jsme tenkrát neměli kde bydlet, tak jsem si říkal: „Nebylo by špatný někde sehnat místo školníka.“ To bylo ještě za komunismu. Po revoluci jsem se pak poptal na pár školách, a potom už byl vlastně ten zmíněný inzerát... Začal jsem tedy učit tu latinu, a taky dějepis, protože při nástupu jsem předkládal vysokoškolský index, a když tam O. Šteffl viděl, že jsem absolvoval pět let historie, tak mě přemluvil i na dějepis. Byl jsem učitel na částečný úvazek, učil latinu, dějepis jenom jednu třídu, myslím, že jsem rok učil i řečtinu...

A KEK?

Ano, a KEK, ten tehdy vlastně vzniknul. V devadesátém, ještě než začala škola, jsme měli v Davli shromáždění, pobyli jsme tam týden, abychom se seznámili, a jak bylo Štefflovým zvykem, pozval si tam i různé odborníky na psychologii, kteří nás víceméně testovali. Pamatuji se na našeho prvního manažera, který při jedné takové hravé aktivitě (měli jsme si stavět z kostek) nadělal ze všeho vždycky samé kosočtverce...

Co se týče počátečních idejí pro školu, mluví o se i o různých bizarních nápadech – třeba že by se celá měla odehrávat na koleně a podobně...

Ano, takových nápadů měl Šteffl vždycky spoustu, protože byl

velmi kreativní, jen to mělo jednu chybu – často to neuměl dovést do konce, nebo to zůstalo viset ve vzduchu. Myslím si, že ze začátku to odpovídalo i tehdejšímu duchu doby – po listopadu měl každý představu, že všechno teď bude radikálně jinak. Z toho on vycházel i při výběru učitelů, snažil se, aby tam nevybral žádné zaběhnuté učitele, takže lidé, kteří skutečně předtím učili, tam byli možná tři.

Jaké byly poměry na škole přibližně po prvním roce?

Od začátku jsme byli skvělá parta, vládla tam ta atmosféra začátku devadesátých let, celé to nadšení a otevřenost k děláni nových věcí myslím odpovídaly tepu celé společnosti. I studenti byli nadšení. Všechno se neslo v duchu až nekritického nadšení. To bylo sice docela fajn – pořád jsem se divil, proč nás ti studenti neustále tak obdivují a zbožňují. S učením jsem tehdy začínal, a třeba právě historii jsem v některých částech znal méně. Myslím, že to nadšení bylo dobrým impulsem do začátku a vytvořilo i dobré vztahy mezi profesory a studenty.

Jak rychle vyprchalo?

Bohužel, takovým zlomem. Jednak nastal zlom učitelského týmu ve vztahu k Ondřeji Štefflovi. Lidé už začali být přece jen unavení tím, jak neustále hýřil nápady, a zároveň to trochu házel na nás. V podstatě to bylo tak, že kdyby člověk chtěl všechny ty nápady uskutečnit doopravdy, bylo by to nemožné, a navíc by trávil všechny své víkendy u Ondřeje na chalupě vymýšlením dalších projektů... Celkově nastalo jakési vyčerpání, i Ondřej vyčerpal své nápady poté, co narážel na těžkopádnou realitu – bylo trochu znát, že ho to přestalo bavit. Tenhle zlom nastal asi tak po třetím roce školy.

Zlomový okamžik ve vztazích profesorů se studenty nastal ještě o dost později, když si studenti začali všimnout a mluvit o tom, že škola už není, co bývala a že se vlastně stáváme normální školou. Nedovedu už to pojmenovat jejich slovy, ale velkou roli hrálo vzpomínání a srovnávání; jak to bylo dřív a jak je to teď úplně jiné.

Myslíte, že bylo možné zachovat původní duch školy?

Nebylo to možné. Myslím si, že se v podstatě vyvíjela dobře, ty počátky patřily k jakýmsi jejím dětským bolestem. V celé společnosti sledujeme podobný vývoj: nadšení z Občanského fóra a z toho, jak všichni držíme pohromadě, se rozdrobilo do politických stran, vznikla různá napětí a mnoho lidí tohle prožívalo s určitou nostalgií. Zdá se mi, že to ale bylo logické vyústění.

Jaké byly první třídy, které na PORG přišly?

Tehdy se nabraly třídy od primy do kvarty. Když jsem přišel, zdálo se mi ti kvartáni skoro jako dospělí lidé, a tak jsme s nimi i jednali – mělo to něco do sebe.

A jak se studenti změnili?

Změnili se hodně – už tu není ten nekritický obdiv, jsou to normální studenti. S určitou nostalgií ale občas vzpomínám na studenty, kteří škole obětovali velmi mnoho. Některé seminární práce z dějepisu byly mnohastránkové, jaké by dnes uspěly i jako magisterská práce... Mnoho bylo ale opět vyhnáno obrovským, občas i hektickým nadšením, mnoho bylo dáno přátelskými vztahy.

Na začátku to mělo takový daleko rodinnější charakter. Na celé škole byly jen čtyři třídy, na letní i poprázdňinovou školu v přírodě se celá škola vešla na nějakou horskou chalupu, kde jsme i večery trávili všichni společně, to bylo skvělé.

Nemyslíte si, že změny v povaze studentů jsou dány také tím, že se rekrutují z jiných sociálních vrstev – místo „děti intelektuálů“ spíše (aniž to myslím pejorativně) „děti podnikatelů“?

Ano, tahle změna, připadá mi, bude ještě dále narůstat, na druhé straně dost dětí „chudých intelektuálů“ je tu pořád.

Myslíte si, že demokracie ve škole pořád funguje?

K tomuhle nemám úplně důvěru, protože si myslím, že mnoho lidí toužilo po jakési formální demokracii – vadí mi na tom ta formalita – nelze si hrát na demokracii v takovém malém společenství, například zavádění studentského výboru jako instituce – ten může být zřízen jednoučelově, pokud má nějaké své místo.

Studentská rada také několikrát vznikla a zanikla. Třeba za „Laubriády“...

Tam to mělo své místo, ale důležitější, než aby byla nastalo nějaká taková rada, je aby profesori byli vstřícní vůči studentům a aby studenti nebrali školu a učitele jako nějakého nepřítele, vůči kterému musí napřít své síly a lstivost, aby školou prošli. Jde o tu spolupráci a vstřícnost – myslím si, že tyhle věci u nás stále fungují. Přestože profesori napomínají studenty, že jsou nepřezutí a šlapou jim na paty kvůli takovým hloupostem, pulzuje pod tímhle šedým školským kabátem ten správný život, který je daleko hůře hmatatelný na velkých gymnáziích. Tam je kvůli velkému počtu tříd a anonymitě všechno podobně pohlčeno školským systémem s „nutností“ řádu a pořádku.

Velikou předností naší školy je to, že je malá a malá zůstane. To se týká i učitelů – na velkých školách je řada dobrých učitelů, ale podobně, jako se průměrný student schová v té šedi a projde, i mezi profesory se schová řada dosti průměrných. Na PORGu, kde jsou vztahy daleko osobnější, stimuluje samo prostředí, aby k těmto jevům nedocházelo.

PORG během let prodělal několik větších či menších profesorských „exodů“. Jak se vlastně sborovna změnila?

Spousta lidí se na začátku devadesátých let vrhala na něco užitečného, kde se realizovala a pak pokračovala dál. S tím souviselo rychlé střídání učitelů – z jejich strany to je docela pochopitelné, byli to lidé, kteří šli dál a neuvázali se na jednom místě. Studentům to pochopitelně přinášelo mnohá zklamání. Myslím si, že dnes už je to standardní, i když trochu se to asi ještě střídat bude, protože tady máme mnoho mladých učitelů, třeba na částečný úvazek. Někdo z nich tady zůstane, někdo půjde dál, ale zdá se, že určité jádro už je vytvořené.

Jak vidíte současnost PORGu?

Zdá se mi, že už se vyrovnaly určité výkyvy, kde mezi učiteli šlo o to, jestli mají být poměry spíš liberálnější, nebo jestli je potřeba studenty držet zkrátka. O tom už diskuse není.

...Držet zkrátka?

Ne, zdá se mi, že tohle nezvítězilo v takové formě, jak jsem se obával. Je sice asi potřeba, aby, když sem přijde někdo, kdo sem chce hlásit svoje dítě, nebyl odrazen nepořádkem ve třídách. Nikdy to ale není namířené proti studentům s obavou, že by nám mohli přerůst přes hlavu.

Byl jste první, kdo by měl nárok na tzv. sabbatical (sedmý rok placeného volna). V posledním rozhovoru v dubnu 1998 jste zmiňoval, že této možnosti využijete jako prostředku proti upadnutí do učitelských stereotypů. Než jste ale mohl na sabbatical odejít, nové vedení školy jej zrušilo. Není vám to líto a vyslovil byste se pro jeho opětovné zavedení?

Je pravda, že jsem s tím počítal a nějakým způsobem jsem se i připravoval. V tomto směru to bylo trochu zklamání. Myslím si, že je to určitě dobré a užitečné. Sám na sobě si uvědomuji, že člověk má tendenci najet do určitých stereotypů.

S realitou jsem se ale smířil a už na to ani nemyslím. Neplánuji ani, že bych si třeba na rok našel něco jiného. Baví mě ale občas učit jiné předměty. Proto jsem si vzal úvazek ještě na jiné škole, na Lauderově gymnáziu, což je židovská škola, kde učím filosofii a religionistiku. Je to pro mě podnětné a myslím si, že mi to i rozšiřuje obzory.

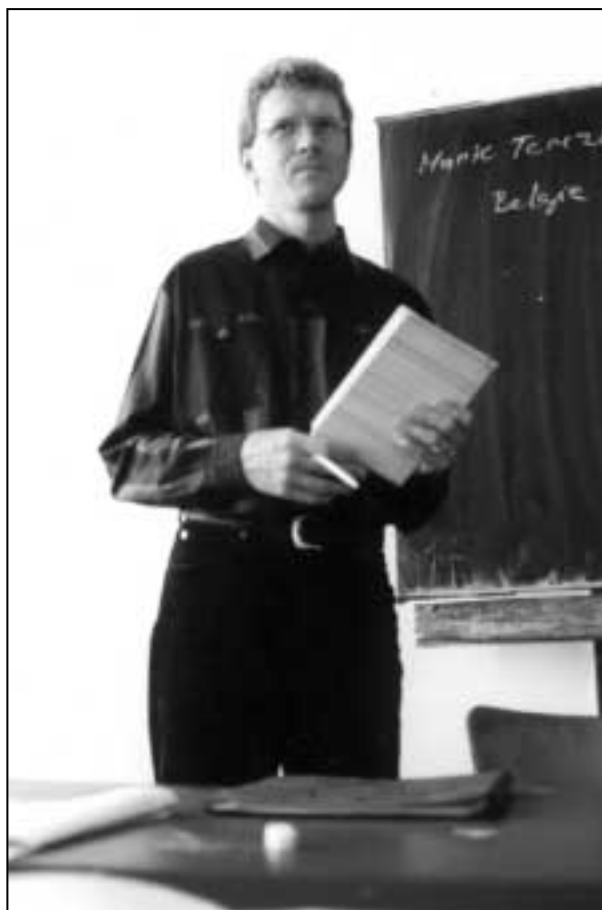
Máte nějaké srovnání mezi „svými“ dvěma školami?

Právě jsem tam začal učit, jenom jeden den v týdnu, takže tam tomu nejsem tak blízko. Určitě to ale bude podobné, protože je to taky malá škola. Vznikla teprve nedávno a s různými otřesy se dává dohromady.

Děkujeme za rozhovor.

**Ptali se Jakub Seidl a Ondřej Hojda,
v kempu Belvedere, Chorvatsko, 28. 9. 2000
Přepis rozhovoru Ondřej Hojda**

(Redakce PORGazeenu plánuje další rozhovory s osobami spjatými s historií PORGu (např: bývalými řediteli) – pozn. red.)

POHÁDKA O JAZYKOVÝCH PŘÍRUČKÁCH

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh. Bůh vypadal asi jako *Pravidla českého pravopisu*.

Měli to tam jako v antickém Řecku: Olympu vládl již zmíněný *Pravidel českého pravopisu* se svojí manželkou *Stručnou mluvnici českou*. Jednou k nim přišel jejich posel *Původ zeměpisných jmen* a oznámil: „Zlý bůh podsvětí *Šmírbuch* si vzal za manželku nově vydanou *Slovníčku českých slangů*. U té ani nevíme, kolik má hesel. Možná je mnohem moudřejší, než naše vládkyně *Stručná mluvnice česká*.“

„To určitě ne! Vždyť já mám na svých 224 stranách 164 paragrafů a navíc věčný rejstřík!“

„Co zmůžeš, *Stručná mluvnice česká*! Je hlídá trojhlavý *Zakopaný pes!*“

„Co ten Albatros nevydá!“ zareagoval klidás *Pravidel*.

„Ještě že ten *Zakopaný pes* pelichá,“ pokračoval *Původ*. „Našel jsem jeho stranu 115, na které je toto rčení: ‚Dopadl jak sedláci u Chlumce.‘“

„Och, jak výstižně,“ vykřikla *Mluvnice*. *Pravidel* odpověděl: „Zavolejme si *Etymologický slovník jazyka českého*, ať nám to vysvětlí.“

„Jsem *Etymologický slovník jazyka českého*, mám osm tisíc hesel a rejstřík s 32 tisíci odkazy. Víím vše.“

„Vysvětlí nám rčení ‚Dopadl jak sedláci u Chlumce,‘“ poručila *Mluvnice*.

„Bohužel, stranu s vysvětlením tohoto rčení jsem si zapomněl v Delfách u toho ošklivého smrtelníka *Slovníku českých synonym*. Má sice 20 tisíc hesel, ale tu stranu mi stříhat nemusel. Je to pako!“

„Ty nemluvíš spisovně! Jsi ve spojení se *Šmírbuchem*,“ zrohorela se *Mluvnice*.

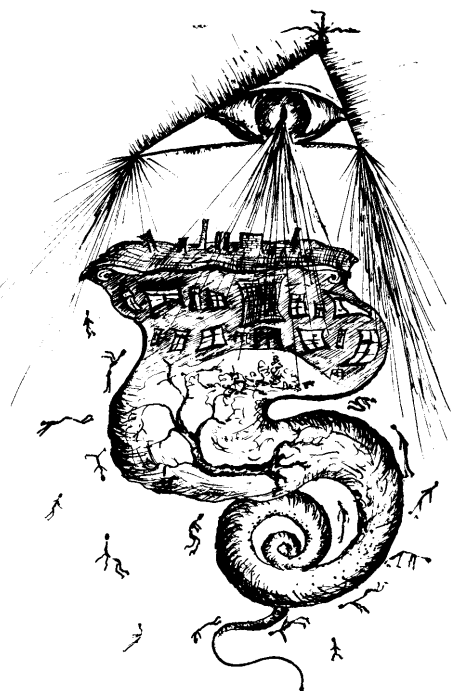
„Ksaku, jsem prozrazen.“

„Pozor, *Šmírbuch* útočí!“ upozornil *Původ zeměpisných jmen*.

„I jdi mi k šípku, *Šmírbuchu*, mládež už nikdy nebude mluvit spisovně,“ zněla poslední *Pravidlova* spisovná věta...

Matouš Glanc, David Helebrant

Mýtus o Stvoření PORGu

Na počátku stvořil Klaus PORG.

Shlédl na něj a zjistil, že je to dobré. Ale při druhém pohledu shledal, že škola je pustá a prázdná. A tak stvořil lavice a židličky, tabule, katedry a vymaloval školu překrásnými barvami, které zářily v širou dál. Škola byla krásná, ale bylo tu jakoby mrtvo. Tak Klaus stvořil sobě podřadné profesory. Bylo jich 21–13 mužů a 8 žen. A ti osídlili sborovnu a byli šťastní. Ale dlouho jim to nevydrželo a časem se začali nudit. A z nudy, nevědouce co dělat, začali běhat po škole a ničit židličky. A tu si Klaus uvědomil, že něco udělal špatně. Ale nevěděl co a nevěděl, jak to napravit. A škola pod nátlakem profesorů pustla. A nakonec, jednoho dne když už PORG neměl žádné židličky ani lavice, ba ani katedry a tabule zde nebyly, teprve tehdy vysvětlil v Hlavě Klausově spásný nápad – stvoří studenty. I dal se do tvoření. Jako první stvořil Oktávu, ale s tou profesori spoko-

jeni nebyli, že prý jsou moc chytří a že už je nemají co učit. Poté přišla na svět Septima, ale té se na něm moc nelíbilo, strach z následné oktávy a maturity je vyděsil natolik, že se všichni rozutekli. Sexta, ta zvrhlá třída, byla již od svého počátku odsouzena k zániku a Kvinta, ta se ani jednomu z profesorů moc nelíbila. Primáni byli malí a uječení, studenty Sekundy zase zajímalo šikanování ubohých primánků víc než studium. A Tercie? Tolik spících a líných dětí jste pohromadě ještě neviděli. A tak Klaus stvořil KVARTU k obrazu svému, vložil do ní všechny představy ideálního studenta. Profesori přestali lámat židličky a udíveně zírali, tak dokonalou třídu ještě neviděli. Učit tak pilné, inteligentní a tvořivé studenty je jedna báseň. Klaus shlédl a viděl, že je to dobré.

A tak KVARTA zachránila svět.

Bára Řepová

SRANDA?

Celou svou školní docházku jsem marně přemýšlel, proč mají učitelé a profesori tak malý smysl pro humor. Nechápal jsem, proč se ty spousty vtípků a vtipů, které nám studentům přijdou v některých situacích až geniální, profesorům nelíbí. Nechápal jsem, proč se nikdy nezasmějou...?! Ale mám pocit, že na sklonku studia na PORGu jsem to snad pochopil.

Oni jim ty naše vtipky směšný přijdou. Upřímně věřím, že se jim v duchu chechtají stejně jako my. Ale ti chudáčci se jim smát nesmí. Je mi proto líto nevyužitého profesorského potenciálu. Té spousty humoru, která přijde nazmar.

Nevěřím, že Plecháčka s Kubíčkem nikdy nenapadlo vyhodit pojistky, aby nemuseli jít učit, že Fořtíková nikdy neměla chuť

přinést do školy živého pavouka a vyděsit jím celou sborovnu, nevěřím, že se Podaná nikdy nechtěla projet po chodbě na těch zabavených koloběžkách. No, a když si představím tu spoustu absurdních žertů pánů Krče, Valáška a Rolečka, je mi z toho smutno.

A proto, studenti! Važte si té možnosti, kterou máme. Možnosti svobodného humoru. S úctou přijímejte kárání za své fóry a jenom zkuste nenápadně pozorovat tu nepatrnou jiskřičku v očích kantora, který vás plísnil.

Cýřa Hiršů

Podzimní nabídka výstav v Praze

Zdravíčko, studenti!

Raději nevzpomínám, že bylo léto. Září jsem nezachytilo, říjen tak příjemně končí, před námi 11. listopad a pranostika říká, že Martin přijíždí na bílém koni. Pranostikám věřím, často se potvrzují. Podzimní počasí má svoje přednosti. Pravidelně mne nutí ke kultuře. A tak mohu dohnat to, co jsem zameškala.

V létě jsem viděla jen dvě výstavy. První na Vyšehradě. Soudobý malíř Jan Maria Valt se spojil s řezbářem Vladimírem Dubalem. Jeho dřevěné sochy byly velmi krásné a duchovní. Druhá byla v Plzni a slibovala mnoho. Jmenovala se: **Erotický šperk** a zklamala mne. Byla to tvorba současná. Náramky, prsteny, čelenky a další ozdoby lidského těla byly ze současných materiálů. Papír, plast, drátek, občas kůže nebo látka. Náměty vtipné, ale co naplat. Chyběly mi drahé kameny, zlato a stříbro. Stále jsem v hlavě měla šperky minulosti.

Září přišlo s novou nabídkou:

Křídla slávy

(Výstavní síň Rudolfinum 14. 9. 2000–14. 1. 2001)

Podtitul expozice zní: Hynais, čeští Pařížané a Francie. Výstava nezklame, sama jsem ji prošla poněkolkáté. Rudolfinum je plné krásných pláten z konce 19. a začátku 20. století. Pokud si chcete oddychnout od současného umění, máte možnost vidět na vlastní oči velká plátna i kabinetové obrazy „českého Pařížana“ Hynaise a jeho přátel. Marolda známe dobře, protože jsme viděli v Obecním domě jeho akvarely a kvaše. Čermák (odjel do Bosny a maloval vdovy a sirotky, kteří zbyli po místní válce), Mucha (jeho zmenšené plakáty pro Sarah Bernhardt máme všichni doma), Preisler

(malíř smutných Černých jezer), Kalvoda, Brožík a další. Autoři ovlivnění impresionismem, symbolismem a pařížskými salony. Umělci patří do „generace Národního divadla“. Zkrátka vřele doporučuji. A proč „Křídla slávy“? Zkuste spočítat, kolik perutí se sešlo ve dvou patrech na jednu.

William Blake

(Císařská konírna, Pražský hrad 15. 9.–19. 11. 2000)

Motto: ...Mým světem je představivost. Tento svět smetí je mimo moji pozornost...

Autora, žijícího na konci 18. a začátku 19. století, většinou vnímáme jako literáta. Je to asi tím, že jeho grafické, kreslířské a malířské dílo je v takto rozsáhlém souboru představeno Evropě teprve nyní, a to právě zmiňovanou výstavou. Dokonce i princ Charles se přišel při své říjnové návštěvě Prahy podívat. V Londýně bude obdobná souborná výstava otevřena až v listopadu. Vystavené dílo nám vysvětlí, co je to mysticismus. V expozici jsem našla pouze jeden nedostatek – u grafik mi chybělo označení techniky, kterou byly listy vyrobeny.

Veletržní palác

Velká novina. Stálá sbírka moderního umění byla otevřena v nové úpravě. To, co lze vidět, nemá cenu vyjmenovávat. Jen připomínám, že turisté žasnou nad originály impresionistů, kubistů, fauvistů. Vrtí hlavou v úžasu, že Praha má tak velké zastoupení světového moderního umění, ke kterému, hurá, můžeme řadit i některé Čechy.

Sbírka je rozložena chronologicky. Ve 4. patře se „projdete“ 19. stoletím, sestoupíte na 3. podlaží (20. století) a pomalu až do současnosti (2. patro). Další předností je, že každý úsek je na stěně označen, a tak víte, že právě koukáte na toho a toho malíře či skupinu. Podrobnosti o nich se dočtete na panelu. Můžete si představit, i jak asi doba vypadala, protože ve skleněných vitrínách jsou šaty, sklo, denní potřeby a některé další znaky doby.

Autoři nepominuli ani tak přehlížený socialistický realismus, který mi přišel mezi ostatní tvorbou legrační. Zastoupen je i „Bruselský styl“, což je doba po naší úspěšné expozici na světové výstavě roku 1958.

Doporučuji, je na co se koukat, ale za jedno odpoledne nevládnutelné.

V přízemí a prvním patře jsou příležitostné výstavy. V současnosti je to pohled do rozsáhlé

Kramářovy sbírky

Nezapomeňte, že jsou i další a menší, např.:

Zdeněk Rykr – Elegie avantgardy

(Dům u Kamenného zvonu)

Karel Čapek fotograf

(Obecní dům)

Přeji příjemný podzim a předvánoční zimu.

Jitka Huňková

V případě že takto neuděláte neneseme zodpovědnost za jakékoliv následky omezující vaše členství v FORGazeenu!
Měli byste ho neprodleně otočit!
že Váš výtisk FORGazeenu je otočen vzhůru nahama.
Vám tímto oznamuje,
Redakce FORGazeenu – časopisu Prvního obnoveného reálného gymnázia

Test,

který vám umožní zjistit něco o sobě prostřednictvím vašeho vztahu k folkloru

(Tento test vznikl jako vedlejší produkt mého článku „Cesty za folklorem“ a je tedy důkazem toho, jak nerada píšu souvislý text. Přistupujte tedy k němu s pochopením a hlavně – nic od něj, prosím, nečekejte. – pozn. aut.)

- a) Uvažovali jste někdy vůbec o tom, co je to folklor???
- b) Máte ho rádi???, Líbí se vám???
- c) Napadlo vás někdy, že v ČR existuje početná skupina lidí, pro které je folklorní akce nejdůležitější kulturní událostí roku???
- d) Víte, že existují místa, kde je folklor ještě živý a kde NENÍ považován za folklor, ale za normální styl života???
- e) Byli jste někdy na takovém místě???

Pokud odpovíte ANO

na otázku a)

Jste normální, přemýšliví studenti prestižního gymnázia. Obdobně jako k folkloru přistupujete i k jiným fenoménům a přijetí na vysokou školu vás nemine. Přeji hodně štěstí.

P.S.: Právě vám je určen článek „Cesty za folklorem“.

Na otázku b)

Vypadáte takto: pokud jste dívka, máte deset spodniček a na nich červenou sukni vyšívanou květinovými motivy. Dále šněro-

vačku utáženou ad absurdum, růžolící tváře (jako jablíčka), dva copy, neustále výskáte a se smíchem někam odbíháte. V lepším případě se točíte na místě a občas si dupnete. Juch!

Pokud jste mladík, ...to už radši ani nebudu popisovat, však vy víte... zdůrazním jenom vydří čepici na hlavě
Pokud tak nevypadáte, okamžitě to napravte!!!

na otázku c)

Gratuluji. Máte výjimečnou fantazii, skoro jako Pehal. Jen tak dál.

na otázku d)

Ráda bych věděla, kde jste se to dozvěděli. Vezměte korespondenční lístek a napište na něj, odkud jste se dozvěděli o existenci výše popsaných akcí (např. z internetu, od kamarádů, z brožurky, od rodinného přítele etc.). Korespondák odešlete do našeho centra. Obratem vám bude zasláno poděkování v národních barvách + katalog šněrovaček a beranic.

na otázku e)

Jste na tom jako já. Přečtěte si článek „Cesty za folklorem“ a porovnejte ho se svými zkušenostmi. Potom žijte dál obvyklým životem, občas jen se zastavte, zasněně se zahleďte a nostalgicky si povzdechněte: „Mám já to ale štěstí.“

Pokud jste na všechny uvedené otázky odpověděli NE, jste beznadějný ignorant a není vám pomoci.

A teď už ten slibovaný článek:

Cesty za folklorem

aneb Popis prázdninového zážitku

Motto: „Javorník, Javorník.“

Vždycky jsem si folklor pletla s dechovkou. Myslela jsem si, že to jsou takové ty nechutné události, když si paní Nováková z řeznictví oblékne čepec s holubičkou a červenou sukni, pan Vomáčka z hospody si vezme beranici a žluté pumpky, stoupnou si k mikrofonu a nvyými unylými hlasy zazpívají, že „jelínek přeskočil potok a nebyl to jelínek byla to má milá.“ Myslela jsem si, že je to záležitost důchodců a šílenců a že slušný člověk folklorem opovrhuje. Inu, zdání klame a lidé se mění...

To jsem takhle jednoho prázdninového rána snídala housku s marmeládou, ignorovala otce hádajícího se s novinami a tupě zírala do kulturní přílohy Lidových novin. V záplavě bezduchých článků jsem si nevědomky přečetla i článek o tom, že nějaká vesnice někde v p... světa slaví nějaké výročí existence... Až asi za čtvrt

hodiny (prázdninové snídaně bývají dlouhé) mi došlo, že ta vesnice slaví 650 let existence, což je docela úctyhodný věk. To ale nebylo to hlavní, co mě zaujalo. To, co natočilo moje kroky do Javorníka nad Veličkou, byl program, který sliboval: Dvě horňácké cimbálové muziky, Soubor Horňáckých mužů, Soubor Horňáckých žen, Soubor Horňáckých dětí a Horňácký taneční soubor, dále průvod lidu v horňáckých lidových krojích, přátelský fotbalový zápas a hlavně EKOLOGICKÝ VÝSLAP PO HORŇÁCKÝCH KOPCÍCH (nekecám). Trochu z nudy a dekadentní stylizace jsem se rozhodla odjet, vysvětlující to rodičům větou: „Něco tak absurdního musím vidět...“ To jsem ještě nevěděla, co mě čeká – já hloupá povýšená Pražka.

Javorník nad Veličkou leží až u slovenských hranic, poblíž Veselí nad Moravou, a spolu s dalšími asi osmi vesnicemi tvoří Horňácko. Popravdě ře-

čeno, když jsem do Veselí přijela, dělaly mi ty národopisné oblasti docela potíže, protože jsem si ze začátku opravdu myslela, že jsem na Moravě. Hned první domorodec mi DŮRAZNĚ vysvětlil, že: „Tohle je Slovácko, žádná Morava, Slovácko, pamatuj si to: SLO-VÁC-KO!“ Zapamatovala jsem si to a o patnáct kilometrů dál jsem se to pokusila použít. Bohužel toho hodného, skoro až kouzelného dědečka, kterého jsem se ptala na cestu, má poznámka typu „Tady na tom Slovácku je krásně!“ vůbec nepotěšila, naopak, zrak mu zkrhavěl a začal na mě křičet: „Horňácko! Tohle je Horňácko, pamatuj si to: HOR-ŇÁC-KO!!!“ To jen tak k tomu jejich národnímu uvědomění.

Javorník ve tři hodiny odpoledne ještě nevykazoval žádné známky oslav nebo alespoň příprav na ně (a to měl v 17.00 být průvod v krojích!). Všude ticho a klid, nikde ani noha. Když mě

začaly chytat paranoidní obavy, že jsem si třeba spletla vesnici, a jestli není ještě jeden Javorník v Jeseníkách, ozval se najednou nezvratný důkaz toho, že jsem na správném místě: někdo v hospodě asi tři metry ode mne zanotoval – ne, zařval – „Javorník, Javorník“, širým moravským (HOR-ŇÁČKÝM!!! – pozn. red.) hlasem a já málem spadla z lavičky. Pokoušela jsem se ten hlas mnohokrát popsat, ale vždycky mě napadala jen samá klíšé, takže vám jen řeknu, že byl sytý a mocný a že se OPRAVDU nesl od doliny k dolině, ačkoliv jeho majitel seděl v hospodě. Kdo nezažil, nepochopí.

Po tomto zázračném zjevení samé podstaty Javorníka se situace změnila jako mávnutím kouzelného proutku. Po vesnici začaly chodit děvuchy v krojích (atmosféra vládla asi stejná, jako když 6. prosince začnou chodit Mikulášové) a vysvětlily mi, že teď jsou všichni na hřišti, kde sledují fotbalový zápas. Tak proto ten mrtvolný klid.

Na hřišti to vypadalo přesně tak, jak byste čekali. Pobíhaly tam postavy v dresech a z amplionu chraptěl hlas komentátora, proti němuž jsou Eda Hrubeš a nejmenovaný profesor našeho gymnázia zábavní lidé. Všude stánky s burčákem, klobásami, buřty a kyselými okurkami (žlučníkářova noční múra). Prostoru za hřištěm vévodilo takové to pódium vyzdobené jedlovým chvojím a stylizovaným nápisem „Vítejte nám“, které figuruje i v pořadech typu „sobotní odpoledne s dechovkou“. Až jsem se vyděla, do čeho jsem to vlezla.

Ale to už začínal Průvod lidu v krojích, a to byl první z magnifikantních zážitků toho dne, který mě přesvědčil o úctyhodnosti místní kultury. Jeho účastníci totiž neměli vůbec problém s tím, že jdou v průvodu a že jsou v krojích, nestyděli se, nehinžali se (ani mlá-

dež), nesnažili se sami sebe parodovat – naopak, hrdě kráčeli v naprosto fantastických krojích, ženy, muži, starci, stařeny, děti, nemluvíata (ta taky v krojích), dokonce mládež (předpokládám, že vy byste asi s průvodem v krojích nějaké problémy měli, vidíte, milí spolužáci). Mimoto byly součástí průvodu dva alegorické vozy (ne, kapitalista měšcem netřásl – škoda), starosta s pobočníkem, myslivci (ano, normální, živí myslivci, nemám ponětí proč) a DVĚ hudby (což je v jednom průvodu organizační nerozum), z toho jedna byla najatá dechovka a druhou tvořili horňáčtí muži zpívající mocnými hlasy lehce obscénní lidové písně.

Průvod prošel vesnicí, na hřišti se zastavil, povolal slávu Javorníka a odpojili se z něj ti, co už nemohli (starci a nemluvíata). K mému údivu se všechno otočilo a šlo se vesnicí zpátky. Za slabou čtvrt hodinku se průvod znovu objevil na hřišti, znovu se z něj oddrolili méně výkonní jedinci (tentokrát malé děti a matky rodin) a vydal se na třetí kolečko vesnicí. Za čtvrt hodiny byli opět všichni zpátky. Tentokrát odpadla přední kapela (dechovka) a torzo průvodu se za zpěvu jadrných lidových písní vydalo znovu obejít svůj milovaný šestpadesátiletý Javorník. To už mi připadalo moc a odešla jsem se najíst. Když jsem po hodině a půl zvedla hlavu od knihy a uzeneho žebírka, otáčel se zrovna na hřišti sám poslední jediný alegorický vůz a jeho naprosto opilé osazenstvo nabíralo dech k dalšímu kolečku vesnicí... A jestli neumřeli, jezdí tam dodnes.

Večerní program, kde měly vystupovat všechny ty slibované horňácké soubory, se ukázal být naprosto nechutnou besídkou. Začalo se v osm ukázkou dětských popěvků a říkadél. Nejhorší asi bylo, když na pódiu sedm děvčátek čtvrt hodi-

ny hrálo „Zlatou bránu“. S postupující tmou se úroveň programu nezlepšovala. Zajímavější bylo pozorovat publikum. V přírodním hledišti totiž seděl zaručeně celý Javorník a určitě valná část těch zbylých sedmi vesnic. Všechny věkové kategorie – stejně tak jako v průvodu. Napjatě poslouchali, ani nedutali, sledovali „program“. Bylo jasné, že se právě účastní jedné z nejdůležitějších akcí v roce (a tím nechci říci, že by neměli dost jiného kulturního vyžití). Na Horňáčích bylo vidět, že jsou hrdí na svou identitu, na své lidové písně, na své dětská říkadla, na své lidové kroje a že si je nenechají vzít. To demonstrovali mimo jiné tím, že kdo doma kroj měl (většinou zděděný po praprapra...), vzal si ho, kdo neměl, dal si ho ušít anebo aspoň zpíval lidové písně. Zpívání bylo vůbec hlavním rysem těch podivných oslav. Po skončení programu vyšlo najevo, že se nedaleko pódia usadilo „tvrdé jádro“ místních zpěváků a popíjejících vydatně domácích slivovicu, zpívá naprosto čistými, sytými hlasy stále další lidové písně. Nutno zdůraznit, že i přes oblundné promile alkoholu v krvi dokonale intonovali. Nezpívali lidové písně proto, že by zrovna dneska byl folklorní večer. Zpívali je, protože to byly jejich oblíbené písničky, asi tak, jako my posloucháme kazety. Večerní program se zanedlouho proměnil ve volné sousedské setkání. Údolím zněl zpěv, který spolu s texty písní člověka odnášel o sto let zpátky, lidé byli srdeční a horňácký Krakonoš to nejspíš velebně pozoroval z protějšího kopce.

Mezitím jsem si s Horňáky povídala a snažila se o nich zjistit něco víc. Znovu se ukazovalo, že mají na rozdíl od nás naprosto pevné kulturní kořeny. Nehodlali se vzdát svého nářečí, svých písní, svého způsobu života. Nechtěli se odstěhovat do většího města kvůli pe-

něžům, nechtěli jiný nábytek, než měli. Zní to jako přiblblá idylizace venkova, ale ti lidé působili šťastně a vyrovnaně způsobem, o jakém se nám ani nesnilo. To všechno jen díky tomu, že se nevzdali své minulosti. Naopak, ctí své rodiče, mají v úctě své prarodiče, rádi vzpomínají na nejrůznější legendární prapra...rodiče. Jejich děti neodcházejí z domova na druhý konec republiky, ale zůstávají bydlet ve vedlejší domě a vůbec jim nevadí, že se celý život budou vídat se stejnými lidmi. Mimochodem,

z Horňácka pochází celá řada veřejně činných lidí, kteří se tam rádi vrací. Kam se hrabe Bolek Polívka a jeho Valašské království. Horňáci jsou na sebe hrdí, ale do světa to neroztrubují. Čím déle jsem je poslouchala, tím více jsem si musela přiznat, že mi nezbyvá než Horňákům bledě závidět a v úctě před nimi smeknout.

Stala jsem se svědkem malého, nenápadného zázraku někde na okraji naší republiky. A po tom všem, co jsem v Javorníku nad Veličkou zažila, musím uznat,

že folklor by se neměl odsuzovat, protože to není druh hudby, ale naše minulost.

Eva Šťastná

P.S.: Ekologického výšlapu jsem se nezúčastnila. On taky žádný nebyl. Hlavní organizátor zpíval až do svítání „Javorník, Javorník“, a potom blaženě usnul na pódiu pod nápisem „Vítejte nám“ v kroji z roku 1852 a s fľaškou od slivovice v náručí.

Druhý domov

Kabinet

Velectěně čtenářstvo!

Dovolte, abych vás přivítala v nově vzniklé rubrice PORGazeenu, v rubrice, kterou si zamilujete a už od ní neodtrhnete oči. Bude se zabývat tím, co nás mladé zajímá nejvíce – restauracemi a jejich alternativami. V každém čísle vás budeme vtipnou a nenáročnou formou seznamovat s vybranými pražskými podniky, které by stálo za to navštívit či alespoň do nich nahlédnout, aby se vaše jistě divoké pitky i romantická posezení ve dvou mohla přesunout do míst vhodnějších pro studenty prestižního gymnázia. V honbě za stále lepšími a krásnějšími kavárnami, bary, hospodami a jánevímčímještě jsme odhodláni nešetřit svých sil jak fyzických, tak psychických a přinášet vám pokaždé informace cenné a vašim duším libé. Pevně doufám, že budete s naším servisem spokojeni.

Začnu kavárnou z nejlepších, kavárnou, kde se spojilo vše dobré, co kdy lidstvo vymyslelo v oboru občerstvování sebe sama mimo domov, a vytvořilo téměř geniální substanci zvanou KABINET.

Je mnoho míst, kde si může člověk v klidu přečíst noviny. Třeba na zahradě v ratanovém křesle, nebo v tramvaji nebo ve škole pod lavicí, samozřejmě, ale jen v příjemné kavárně, kde se šero snoubí s tlumeným osvětlením, kde káva je překapávaná, dobrá a včas servírovaná, kde hostů není mnoho a obs-

luha je až familierní, jen v takové kavárně je možno si jejich četbu vychutnat. Nemusím snad zdůrazňovat, že vše uvedené Kabinet má a ještě mnoho navíc. Oplývá například naprosto fantastickými položkami na jídelním lístku. Pod názvy jako „Pod pláštíkem jablko“ nebo „oblíbená svačinka žáka Tomaïdese“ se totiž neskrývají nějaké zběsilé pokusy šíleného kuchaře, ale lahodné sladké i slané pochoutky, které většinou ostatních pražských kaváren bohužel zatím chybí. Místními gastronomickými specialitami jsou například jablko z županu, tousty se záhadnou, ale dobrou náplní, tajná směs sýrů, zvaná Dejvícký bourrasin a mnoho dalších.

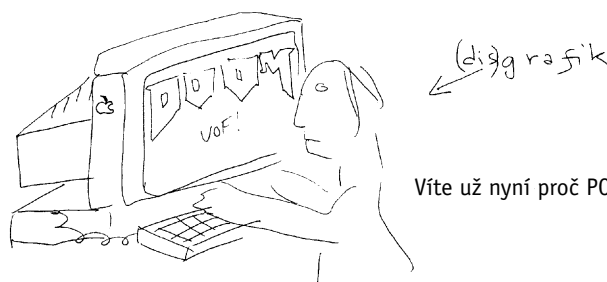
Kabinetu nutno vzdát poctu též pro několik revolučních přínosů do nápojového lístku. Na prvním místě se bezesporu patří zmínit Horkou jablečnou šťávu se skořicí, v pražských kavárnách naprosto novum, které v zimě zahřeje, v létě osvěží a přitom v něm není kofein ani thein, takže ho můžete s klidem popíjet i kolem jedenácté hodiny večerní, aniž byste se museli bát nedobrovolně probdělé noci. Druhým malým zázrakem je Pravá horká čokoláda, která má hustotu pudingu, což je nikdy nespátřený ideál všech těch pseudočokolád alias nahnědlých vodiček. V neposlední řadě nutno zdůraznit, že v Kabinetu mají opravdu výtečnou kávu, vždy ve vkusných hrnčících, vždy takovou, jak má být.

Ceny jsou v Kabinetu příjemně lidové, atmosféra snad lepší než na PORGu v roce 1991 a otvírací doba je vyloženě seriózní: 11.00–23.00, o víkendu 15.00–23.00. Proto, chcete-li se stylizovat do role intelektuála, trávícího celý život v kavárnách, nebo jestli takovým intelektuálem jste, je pro vás Kabinet domovem a vytouženým rájem. Ti, kdo se nejsou schopni učít bez cigarety v ruce, ocení horní, tiché a klidné patro, kde lze v rychlosti spáchat referátek či seminárku mezi dvěma doušky kávy. Kdo je mentálním blížencem Teresky Klímové a cítí nutkavou potřebu se seznamovat, zjistit, že Kabinet je místem mnoha setkání a lidé že jsou tam novým známostem přímo nakloněni. Nepatříte-li do žádné z uvedených skupin, bude se vám v Kabinetu prostě líbit a to za to stojí také.

Přeji hezký kulturní zážitek, dobrou chuť a příjemné posezení.

A kde Kabinet najdete? Na rohu Terronské a Roosveltovy ulice, resp. jděte z Vítězné náměstí (= „kulaťák“, metro Dejvícká) ulicí Jugoslávských partyzánů a u pizzerie Grosseto zahněte doprava. A tam...

Eva Šťastná

Víte už nyní proč PORGazeen tak dlouho nevyšel?

FILMOVÝ RÁJ...?!

Na začátek bych, místo pro tento článek nepodstatného úvodu, rád zpětně poděkoval p. prof. Valáškovu, že se mi díky jím darované přihlášce podařilo minulý rok poprvé navštívit Letní filmovou školu v Uherském Hradišti. Letos se konal 26. ročník této dnes již kulturní akce („protože co je na filmovce, prostě musí být kultovní“ – J. Králík, ředitel LFŠ).

Oproti roku minulému, kdy mi Hradiště vyrazilo dech svou útulností, pohodovostí a hlavně hladkým průběhem celého podniku, jsem tento rok vyrazil již bez zbytečné pokory a s nutkavou potřebou věci kritizovat. Avšak i toto léto mi těch devět dní přineslo, až na několik výjimek, pouze milá překvapení.

Čtenáře věci neznalé bych rád upozornil, že sousloví „filmová škola“ v názvu je lehce zavádějící. Jedná se v podstatě o filmový maraton, kdy snímky běží současně v šesti kinech od 8.30 do 24.00.

Mimo filmů se ve městě pořádají (avšak jak mi „místní“ potvrdili, bohužel jen těch několik dní v roce) i další kulturní akce. Mezi ně tento rok patřily mimo jiné koncerty kapel Mňága & Žďorp, Psi vojáci, Mig 21 nebo populárnější párty DJ Jana Čechtického (známého i jako herce, např. ze Šeptej, Knoflíkáři, Anděl Exit...).

Letos do města přibylo, mimo již – v dobrém slova smyslu – obvyklého letního kina i cirkusové šapitó. V něm se se svou hrou představili Dr. Jiří Stivín a Mr. Ctibor Turba, Bolek Polívka, soubor Teatro Tatro nebo třeba slovenská dvojice Bilbo (J. Reidinger) a Števo (Š. Capko) se svou klaunérií Rozbité talíře (byla mimo jiné uváděna i v pražském divadle Alfréd ve dvoře).

Pokud by se někdo už při těchto řadících rozhodl jet na příští ročník filmové školy, je třeba dodat, že všechny tyto akce spolu se vstupem na jednotlivé filmy jsou zahrnuty v poplatku, který má podobu osmi zelených bankovek pro studenty a deseti podobných pro ostatní. V poplatku jsou zahrnuty i doprovodné publikace, katalogy, ale hlavně Filmové listy.

Právě ty jsou totiž nedílnou součástí celého festivalu. Jedná se o denně vycházející čtyř- až osmistranu plnou komentářů upoutávek na filmy pro daný den a většinou nechybí ani nějaký ten fejto-něk. Měl jsem však možnost prolistovat si a přečíst i starší Filmové listy a můj pocit, že s přibývajícím ročníky tento deník ztrácí na kvalitě, mi potvrdili i „veteráni“ LFŠ. Pro tyto noviny psal dříve některé ze svých postřehů například i Josef Škvorec-

ký a nemálo také chybí pravidelné sloupky Jana Rejžka. I ty, ač mi z valné části přišly lehce sebestředné, byly milým zpestřením tohoto listu.

Právě názory a úvahy těchto lidí, a to aniž bych snižoval práci nynější omlazené redakce, byly hnacím motorem diskusí a kontroverze, které na posledních ročnících LFŠ tak chybí. Avšak vraťme se zpátky právě k letošní akci, jejímiž hlavními tématy byly Film a klaun, Mim a komik, Film a mystifikace, Belgický a chilský film a Film experimentální. Samozřejmě, že se dala zhlédnout i většina z připravovaných filmových novinek (doporučil bych zejména britsko-americký *Andělní popel*, americkou *Magnolii* a animovaný *Slepíci úlet* Nicka Parkera), krátkometrážní tvorba a hlavně ty největší lahůdky z tzv. Zlatého fondu kinematografie, z nichž většinu už nikde jinde než zde, bohužel, nevidíte. A právě z tohoto cyklu mi letos nejvíce chyběly filmy *Tančírna* (E. Scolla; Francie, Itálie, Alžírsko; 1982) a *Zvěšenina* (M. Antonioni; VB; 1966), které jsou kulturní opravdu na 100%, promítány byly každý rok a na takovéto akci by tedy opravdu chybět neměly.

Snad nejpovedenější snímky, kromě již osvědčených filmových „hitů“, jsem letos objevil v cyklu Film & mystifikace. Za vidění stojí určitě filmy *This is Spinal Tap* (R. Reiner; USA; 1984), *Hard Core Logo* (B. McDonald; USA; 1996) a *Mňága-Happy End* (P. Zelenka; ČR; 1996), které se sice všechny zabývají hudebním prostředím, ale jejich přitažlivost pro diváka-nehudebníka se tím nijak nesnižuje.

V Hradišti bylo mimo jiné k vidění i několik „raritek“, mezi něž patří například ani ne půlhodinový povídkový film výše zmiňovaného Petra Zelenky – *Powers*. Přeplněné kino Hvězda se u něj bavilo nejméně stejně dobře, jako před několika lety na Knoflíkářích. *Powers* byly natočeny pro německou televizi a v České republice je tedy už s největší pravděpodobností nevidíme. Dále bylo kupříkladu k vidění jedno z prvních evropských sci-fi, a to německý, němý snímek *Metropolis* (F. Lang; 1927) za živého klavírního doprovodu Filipa Topola ze skupiny Psi vojáci.

Avšak husarský kousek, který až nebezpečně odkazoval na cyklus Film & mystifikace, se letos povedl organizátorům. Jejich smyšlená zpráva o tom, že Uherské Hradiště navštívil, jako jeden z mnoha hostů, i Johnny Depp, se objevila nejen ve Filmových listech, ale i v MF Dnes a servisu ČTK.

Ale i bez J. Deppa bylo na LFŠ hostů nemálo. Podívat se a diskutovat o filmech svých i ostatních přijeli například iránský režisér Gholm Reza Ramezani se svým snímkem *Kočár*, ruský kameraman Vadim Jusov (dvorní kameraman A. Tarkovského), ředitel filmového muzea v Mnichově Stephan Drössler nebo jeden z neznámějších nezávislých režisérů převážně hudebních filmů, Peter Sempel.

Takto tedy vypadá ta oficiálnější stránka akce. Avšak na LFŠ se nejezdí jen a jen kvůli filmům, ale také kvůli lidem, prostředí a tamním vinným sklípkům. O tom by ostatně mohl vyprávět náš společný spolužák a kamarád Martin Pehal, který se mnou loni na akci vyrazil a své blůtky uklízel z předsálí největšího kina ve městě, kina Hvězda, snad celé následující dopoledne.

Víno nepiji, a tak mi přišel vhod rockový klub Titanic, kde se přímo do zkumavek rozlévá místní specialita zvaná Krev. A tak u osmé baňky se z pražských intelektuálů, filmových odborníků a hippíků pod 20 let stávají celkem příjemní spolupijani.

Tím se však dostávám k jedné z mála věcí, které mi na této akci vadí. Totiž to, že i z celkem normálních a příjemných lidí se zde na devět dní stávají filmaři-teoretici, kteří dokáží zasvěceně debatovat i o filmu, který snad ani neviděli.

Tento článek tedy berte i jako výzvu a pozvánku na příští ročník. Většina prestižních gymnaziálních ústavů má totiž na této akci své zastoupení a osamělý porgán zde nutně potřebuje posily. Jde jen o to dobře se pobavit u dobrých filmů a lehce rozvířit stojatou vodu Letní filmové školy v Uherském Hradišti – 2001.

Cýřa Hiršů

*Poznámka: Letos jsem byl v Hradišti také (ovšem nepoblil jsem se a tedy nestál Cýřovi za zmínku) a připojuji se k Cyrilově výzvě. Jenom malé upozornění – pokud do Hradiště pojedete, připravte se kromě skvělých zážitků (letos například Cyrillem zhlédnutý, leč nezmiňovaný belgický film *Rosetta*) na několik filmových rohypnolů – pro mne to tento rok byly například filmy *Lidství a Dandy* (toho natočil právě ten „jeden z neznámějších nezávislých režisérů“ Sempel). LFŠ si ovšem rozhodně napřesrok zaslouží hojnější porgánskou účast.*

Jakub Seidl

PORGÁNI PO PŘECHODU

Už víte, co budete studovat po ukončení gymplu? Na tomto místě bychom vám rádi zprostředkovali zkušenosti našich bývalých spolužáků s tím, na co jsme pryč na PORGu soustavně připravováni – se studiem na VŠ. Snad vás jejich postřehy nejen pobaví, ale i poučí (br, už je to klišé venku).

Redakce

Mé zkušenosti s vysokou školou

ÚVOD

Uplatnění farmaceuta bude v každé době velmi dobré. Drsně řečeno, lidé budou nemocní pořád, a to čím dál tím víc. Nástupní plat lékárníka-absolventa je dnes v pražských lékárnách zhruba 17 000 čistého, nemluvě o práci ve vedoucích funkcích (na to vám stačí Mgr. a mužské pohlaví) nebo dokonce o práci pro zahraniční firmy (např. kosmetika). Proto je zájem o studium na FaF velký, asi pětkrát převyšuje nabídku. Ti, co tam lezou, ale nevědí, že studium zde znamená vzdát se nejlepších let života. Toto jsou mé zkušenosti s vysokou školou.

STAŤ

Byl jsem Jeho Veličenstvem šéfredaktorem požádán napsat něco do PORGazeenu. Něco o tom, jak se mi studuje. Zpočátku jsem sice neměl moc chuti a po opětovném prolistování posledními „Seidlzeeny“, pobaviv se čtením o prdění, šukání, dementovi a menstruaci (J. Seidl dvakrát v 28. PORGazeenu) dokonce žádnou, ale nakonec jsem se rozhodl a, jak vidíte, lezu ze mě stejně obludná souvětí jako zamlada. Pár dnů po vyhození mám navíc velkou chuť vystříhnout své bývalé škole náležitou pochvalu.

Vysoká škola mě uvítala příjemně. Bylo to jako nástup do důchodu. Po maturitě a po přijímačkách dlouhé prázdniny a pak pohoda na kolejích. Přesunul jsem se totiž do Hradce Králové s úmyslem (vy)studovat tam Farmaceutickou fakultu UK. Dalo by se říct, že celý podzim jsem si užíval vzpomínek na PORG. Vždy, když jsem večer u okna pozvedal k ústům lahvičku, kochaje se pohledem na hradecské sídliště, jsem si připadal jako válečný veterán. Radost mi přinášela popovídání s mými spolubydlicemi (zejména s jedním náruživým filosofem, studujícím VŠ pedagogickou), každopáteční posezení v Ločále s „mou“ oktávou 99, sem tam návštěvy mého mateřského gymnázia, Salmovská. To doplňovaly občasné bezstarostné návštěvy nepovinných přednášek, spolužáci a spolužačky byli taky fajn (na FaF je 80% děvčat – tomu říkám příjemné studijní prostředí).

Bohužel, místo blažené smrti, na kterou tento „návčik na důchod“ vypadal, se v magickém roce 2000 dostavilo první zkuškové a bylo třeba se oklepat. Předměty prvního semestru buď čerpaly ze středoškolské látky (obecná biologie, chemie, fyzika, latina), nebo byly zajímavé (historie farmacie), nebo směšně jednoduché (ekologie, matematika – tedy pro mě jako Plecháčkova maturanta). To znamená, že na to, aby byla zkouška v kapse, mi stačilo se maximálně den a noc šrotit. Spolužáci mě buď obdivovali, nebo nesnášeli. Přesto jsem v té době kradmo podal přihlášku na Přírodovědeckou fakultu. Začínaly se totiž projevovat negativní dopady života na kolejích.

Ve druhém semestru, když jsem se už nutně musel rozkoukat, o čem že ta farmacie je, na mě udeřila i škola. Přesněji nástup předmětů, kde mi je porgáčská fikčnost a okecávání na nic, předmětů, kde jde jen a pouze o učení se nazpaměť. Nemohu vám bohužel vylíčit předmět nejobávanější, farmaceutickou chemii ve třetáku, kdy se člověk učí stovky, možná tisíce vzorců a jejich triviálních (neodvoditelných) názvů, protože se do třetáku nedostanu. Mně stačila už botanika. Tu jsem se začal učit doslova od píky (nebo od heřmánku obecného, *Chamomilla recutita*, čeleď *Asteraceae* – hvězdicovitité, úbor z jazykovitých a trubkovitých květů, květní vzorce bla bla, obsahuje seskviterpenické saponiny... takový věci teďka fakt umím, to je hnus, co?), ale i ti, co botaniku ze střední školy trochu znali, byli brzy v koncích. Představte si nekonečný systém rostlin (samozřejmě latinsky), ve kterém se dokonale vyznáte. Představte si devadesát otázek (to je víc než klapka na klavíru!) z organologie, fyziologie a taxonomie rostlin, o každé jste připraveni chrlit dvacet minut fakta, která neokécáte. Z toho je dvě stě rostlin, které musíte poznat, ne, to je slabé slovo, vy musíte poznat kus seschlého stonku s pár lístky, bez květů a podobných zbytečností. V takovéto podobě nerozezná *Melilotus officinalis* od *Medicago sativa* nikdo. Nechut podporuje také absence smyslu mnoha faktů pro farmacii samotnou (ví váš lékárník, kolik má čeleď *Brassicaceae* tyčinek?).

K tomu přibereme předmět morfologie a fyziologie člověka, což je známá medicínská „anča“ plus fyziologie, to vše scvrklé do jednoho semestru (těm, co se právě zděsili, poněvadž tuší, o jakém moři informací mluvím, opakují: ano, do jednoho semestru).

Výsledkem je, že začínáte hnít a chátat v neustálém kolotoči škola-koleje. Co se týče školy, zlatou medailu u mě získal tzv. „božský čtvrtek“, v každý tento den jsem totiž od 7.00 do 19.00 čuměl do mikroskopů. Co se týče kolejí, tam trávíte zbytek času. Zavrtáváte se hlouběji a hlouběji do svého studijního doupěte, až jednou skončíte jako ta prastará shnilá želva v Nekonečném příběhu I. Výhodu mají nespolečenšší jedinci, také děvčata (ty to přece jen dokážou vysedět), začínáte přicházet na to, co je to nebytí „studijní typ“.

Pátraje po nějaké další dokumentaci, narazil jsem ve své elektronické schránce na nesmazaný mail, který jsem odeslal začátkem letního semestru. S připojenými poznámkami to je hezký ilustrační materiál:

Čau Kozel, gratuluju k fyzice! Mám nějaký nový chemický fóry.

Tak za prvý, začíná nám bioorg. chemie. Určitě si vzpomínáš na cyklohexanoperhydrofenantren, tak ten nejenže zvládám levou zadní, ale daleko větší sranda je s odvozováním jeho daleko vyvinutějších „bratrů“. Teďka tady tu učebnici nemám, ale někdy ti ukážu takový struktury a názvy, že z toho nezderivuješ. (Měl jsem na mysli „trans-2-(1-pyrrolidinyl)cyclohexylester kyseliny {}3-pentoxyfenylkarbamové“ nebo „cis-9-3-[4-(2-hydroxyethyl)-1-piperazinyl]propylyden-2-trifluorm ethylthioxanten“? Už nevím.)

Pokročil jsem i ve fyzikální chemii. Objevil jsem Rastovu (!fakt) metodu, asi za dva týdny ji budu dělat. Nevím, jestli se do laborky smí nosit kazeťák, ale pokusím se Kubíčka přemluvit, že k Rastově metodě je regéčko nutné. (Ing. Vladimír Kubíček, Csc., je jedním z mála zábavných vyučujících, zajímal by mě případný příbuzenský vztah s fyzikářem na PORGu. Některé jeho hlášky se staly kultovními.)

Zato pěkně flákám morfologii+fyzii. Nemám dva testy a dva protokoly. Botanika zatím v mezích, protože ještě nemusím prokázat jakékoliv znalosti. (To přijde později. Testy Mgr. Chobota a jejich důsledky – zápočet z botaniky, to je největší postrach prváků. Mgr. Chobot je beznadějně nejslavnější postava fakulty, kam se hrabe třeba děkan. Už na imatrikulační párty ve „VŠ Klubu“ U Cikána jsem o něm slyšel píseň. Musím říct, že to, co jsme předváděli v Salmovské, byl proti této satíře novoroční projev prezidenta republiky) **To jest asi sto (dvě stě) kytek poznat, správně zařadit plus česky i latinsky jejich plná jména a čeledi. To znamená, že u zkoušky dostaneš květináč s nějakým seschlým stonkem a řekneš: (eee, teďka asi pět minut vymejšlím jedinou kytku, kterou bych uměl) „Proskurník obecný, Althaea officinalis, čeleď Solanaceae“ – ta čeleď je určitě blbě, ale je to jediná čeleď, kterou zatím znám.** (Samozřejmě je to čeleď Malvaceae, slézovitě) **A Chobot řekne: „Proskurník lékařský, kolego, uvidíme se v září.“** (Taky že jsme se v září viděli, naposled...)

Taky jsem dneska počítal krvinky nějakému dárcovi. Teda ta krev prý byla 100% zdravá, z infúzní stanice, ale jak leukocyty, tak erytrocyty byly totálně mimo normu, typoval bych žloutenku nebo tak něco. Nebo jsem to blbě spočítal... (Praktika z fyziologie byla většinou zábavná. Například zjišťovat na spolužačkách pomocí fonendoskopu, kudy putuje spolknuté sousto... Méně chlípná už byla pitva živého(!) potkana, to jsem měl pocit, že by rozře-

zat zasloužila vyučující. Pitva neměla cokoli společného s účelem praktik – něco se dozvědět o anatomii člověka. Tehdy mě napadlo, kolik tahle škola už asi spotřebovala pokusných zvířat. Oh, yeah, vivisection... Miliony zvířat už v mukách zahynuly na následky uměle vyvolaných nádorů. A objevíme-li někdy univerzální lék na rakovinu, bude to jen další impuls, aby si lidé nevážili zdraví. Tabákové firmy se napakují, vyvstanou ale nové neduhy lidí a s nimi nové utrpení pokusných zvířat.) **Takže na farmace spousta srandy. Měj se, Mikiš**

KAZATELSKÁ ODBOČKA:

Na FaF se neubráníte tomu, že začnete postupně nasávat „způsob lékárnického myšlení“. To není jiné než myšlení všech kšeftářů: co nejvíc vyrobit a co nejvíc vydělat. To, že každý máme doma spoustu nespotřebovaných Paralenů, jen svědčí o úspěších tohoto myšlení.

Na prvních přednáškách jsem se dozvěděl: statisticky je zjištěno, že třetina z celkového množství vyrobených léků bohužel skončí v popelnici. Pro farmaceutický průmysl to je ale výhra, ne prohra! „S vitamíny, s kalcielem!“ íve na nás televizní reklama. Místo neatraktivního celexu si pak (pod heslem prevence) koupíme nějaké sušenky, jež jsou díky svým „ěčkům“ dlouhodobým předplatným do ordinace zubaře, internisty či onkologa... a dále samozřejmě do lékárny. Tento kruh se nepodaří prolomit, jeho motorem je osobní prospěch zúčastněných zdravotníků. Je dále založen na nepoučitelnosti lidí. Heslem správného pacienta by mělo být: „Proč sportovat, zdravě jíst, hodně

spát, chodit do přírody, když dneska jsou na všechno prášky?“ Číst tyto řádky kterýkoliv lékárník, ostře a spravedlivě by se za všechny ohradil. Jistě. Je mnoho pocitových, ale bohužel také dostatek padouchů, se stejným poměrem jako v každé jiné branži. Sobecký pošťák vás ale o zdraví nepřipraví.

ZÁVĚR:

Farmaceutická fakulta v HK přináší klady:

- finančně dobré uplatnění
- pestré studium – témata diplomových prací mohou být z oblastí chemie, medicíny, botaniky nebo historie farmacie

a zápory:

- studium je především o „šrocení“
- zapomeňte na velkorysost profesorů a demokracii. Když se někdo rozhodne znepříjemnit vám život, tak vám ho znepříjemní a vy nic nezmůžete.

V článku jsem se příliš nezmiňoval o životě na kolejích, tedy:

- bezstarostné mejdánky atd., to je na kolejích neopakovatelné,
- bydlíte společně se svými spolužáky, v těžších časech se dají dát hlavy dohromady,

naproti tomu:

- zapomeňte na klid, dostatek spánku, normální jídlo.

Michal Doležal

Nadživot

Za pět minut končí hodina. Jen s největším vypětím sil přemáhám třás a tváří se jakoby nic.

Kubíček něco vykládá, mí nepřítel se zdají být výkladem zcela stržení... Ale pozor, postřehl jsem v Baal Carově tváři nervózní tik – zachytil můj pohled.

Tedy už vím že nebudu sám, a také vím, že on ví, že já vím.

Opatrně odhaduji svoje možnosti – nic moc. Sedím skoro úplně u dveří, zatímco Honzovi, který sedí vprostřed zadní lavice, prakticky stačí otočit se a chmátnout. Ví o tom a jeho tik začíná být škodolibě výsměšný.

Vsunuji ruku do lavice, kde leží dlažební kostka, kterou jsem ráno vyrval z chodníku. Sevřu ji v ruce – okamžitě se dostaví pocit síly a jistoty. Až to Kubíček odpíská, vyřídím Balcara dla-

žební kostkou a vrhnu se k Cíli. Vítězové jsou vždy dva, což mi při celkovém počtu šesti chlapců ve třídě dává po odečtení Balcara slušné šance... Teď se však Vojta, který sedí vedle mne, na židli natočil a nakročil směrem k Nirváně. Provedl to tak nápadně, že na sebe upozornil všechny konkurenty. Můj plán se zhroutil jako domeček z tácků od piva. Sedím od Ohniska Rozkoší ze všech nej dál a ani moje síla, obratnost a reflexy pardála mne tentokrát asi nezachrání. Měl jsem ten chodník vorvat do mrtě!

Náhle však – Nápad! Ještě jednou zkontroluji hodiny – do konce zbývá deset sekund (Pan profesor Kubíček končí vždy přesně!). Zvedám se ze židle a suverénně mířím k Pramenu Slasti. Směrem k profesorovi utrousím „Jdu si pro sešit!“ (Na konci hodiny zcela neprůstřel-

ná výmluva) a pak se již kochám bezmocnou nenávistí v očích Nepřátel. V jejich pohledech je tolik záští, jako by se na mne dívali všichni laureáti Nobelovy ceny míru za posledních pět let. V ten samý okamžik, ve kterém končí hodina, já usedám na první židli vítěze a vstupuji do Ráje, jsem jím pohlčen a jen jako ve snu vnímám, že z boje o druhé místo vzešel jako vítěz Helebrant...

NASTÁVÁ 10 MINUT NADŽIVOTA.

Umístění počítačů do tříd byla rozhodně novinka se zdaleka největším dopadem na chování nás septimánů od koupě toasteru... Ještě že septimánky hraní nezajímá, to už by fakt byla jatka.

Jakub Seidl

Sladká předchuť vánoc

*Říjen, posel zimy, klepe na dveře našich příbytků.
Občas se snese déšť, který zaplaví zastřené okno,
a vítr syje mrtvé listí platanu na osamělé schodiště.*

*Blíží se rodinné večery, tak líbezné, když je venku
všecko pokryté sněhem, náledím a mlhami a na krbu
ve vlahém ovzduší salónu kvetou hyacinty.*

(Aloysius Bertrand)

Tajemným řízením Nebes jsme znovu dospěli k naplnění a dovršení času. Ještě poslední záchvěvy léta, ještě se zdá, že je možno se opájet teplem v posledních paprscích... Avšak „Vanitas vanitatum“, všechno má svůj čas, nic nelze zadržet, vše rychle prchá a pomíjí. Pokusme se tedy radovat i z této změny a intimita našich příbytků se nám stane poetickým útočištěm. Můžeme pokojně sledovat rozklad a zmar tam venku za okny, k nám neproniká chlad počínající zimy, nechme klidně déšť, ať bije do oken, to nás nevyruší.

S klidem toho, kdo dosáhl pravého poznání, usedněme ke krbu kamnům, ohřívadlu, nebo prostě něčemu, co vydává teplo a kde můžeme pozorovat rozkošnou hru plamének ohně. Jistě se každému nashromáždilo během léta mnoho různých věcí a nebylo času se jimi zabývat. Všechny ty předměty, které jsme si přivezli z cest, které nám byly přivezeny a které jsme získali podivuhodnými cestami osudu. Tajemné kameny zvláštních tvarů, vonné rostliny, mušle měňavých barev a hedvábného lesku, knihy a artefakty neznámého určení a vůbec to všechno, co se obvykle nahromadí doma po létě.

Nyní je ten čas a správná doba k těšení se s nimi, máme čas až do léta a tak nemusíme spěchat, užijme si to.

Že se venku setmělo, nebe se zatáhlo studenými mračny a začal padat první sníh? Tím lépe, rozsvítíme si několik svíček, více světla nepotřebujeme, bolely by nás oči a věci by ztratily půvab. Ponořme se zcela do této rozkoše, vychutnávejme si ji...

Promýšlejme umístění jednotlivých předmětů, rozestavujme je, zkoušejme, kde jim bude nejlépe, kde je jejich pravé místo. Budeme s nimi přece trávit zbytek života.

A což teprve knihy, jaké ony nám poskytují tajemné vzrušení a zvláště ty, kterým nerozumíme. Dostal jsem knihu v starosyrštině, zcela okouzující tajmné až žlutlé stránky v jazyce i písmě zcela nesrozumitelném. Ano, jedině nad takovou knihou lze snít.

Takováto činnost je ovšem i poněkud vysilující. Nepochybují o tom, že jste si připravili k tak náročnému úkolu šálek čaje či malé kafičko. No dobrá, ale co k němu, něco malého zakousnout, malé „dolce“, jak je to zvykem v civilizovaných zemích. Že žádné nemáme?

Tak si ho připravíme:

Hruškový koláč aneb slastná předchuť vánoc

Základem nám bude „křehké těsto“, které získáme správným smíšením polohrubé mouky, másla, žloutku a lžice sádla. A zatímco těsto v chladu odpočívá, vytvoříme do něj náplň.

Oloupané, na čtvrtky nakrájené hrušky dáme na hlubokou pánev do rozpáleného másla (zmírníme oheň) a smažíme. Mezitím postupně přidáme: med a třtinovou melasu, vlašské ořechy, skořici, hřebíček a špetku kardamomu (vše jemně mleté), taktéž strouhanou pomerančovou kůru – vše dle vlastní chuti a úvahy.

Tímto pak naplníme těstem vyloženou formu, kterou obvykle používáme k těmto účelům, ze zbylého těsta vytvoříme mřížku či jiný ornament a dáme zvolna péci...

Jakmile upečený koláč vyjmeme z trouby, pochopíme opojení jeho vůní: přiblížil se čas spásy, je třeba chystat se na něj, blíží se vánoce.

Aleš Roleček

